Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Folkets Almanak

Udkom fra 1875-1972 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0063/sknr63737.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

40 Aarg. 50 Øre

Folkets Almanak for 1914

Amerikanske Radrensere

en gros Pris **25 Kr.**

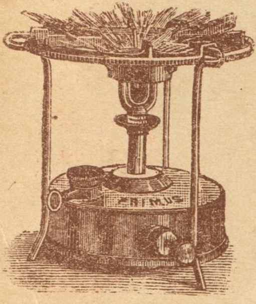

Originale
PRIMUS
APPARATER
en gros Pris
7 Kr. 50 Øre.

⁂

Haandhakker
en gros Pris
12 Kr.

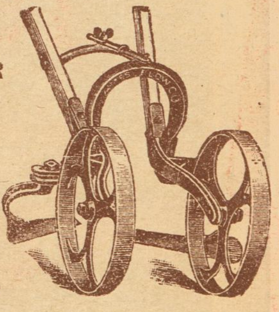

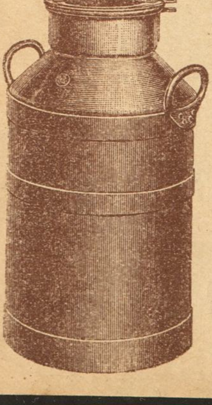

Mine en gros Priser paa

Staal-Transportspande

ere:

20 ℔	pr. Stk.	3,40		60 ℔	pr. Stk.	6,75
25 -	—	3,90		70 -	—	7,45
30 -	—	4,50		80 -	—	7,95
40 -	—	5,20		100 -	—	8,80
50 -	—	5,90		120 -	—	10,15

O. P. Nielsen,

Vestergade 4 og 6. København B.

Telefon

Folkets

ALMANAK UNIVERSITETETS STEMPEL

Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1914,

som er 2. Aar efter Skudaar,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium,

af

C. F. Pechüle.

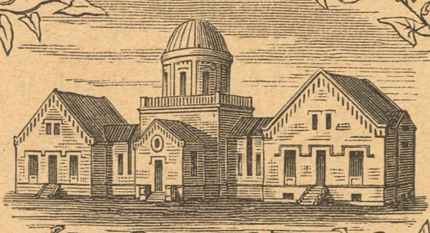

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.

Naar alle 4 Bøger tages, leveres de for 3 Kr. frit tilsendt, uden Udgifter for Dem til Porto og Emballage.

Roms Præmie-Kuponer.

I Aar tilbyder vi vore Læsere 4 nedenstaaende ***værdifulde*** *Bøger, alle* ***Originaludgaver****, fint Tryk og fint Papir, der ikke maa sammenlignes med billige Fabriksbøger. Emballage-Udgifter beregnes ikke.*

N. C. Rom. **København B.**

Kogebog
for By- og Landhusholdninger

Af ***Sørine Thaarup.*** *— 12. betydeligt forøgede Oplag.*
Anvisning til at koge, stege, slagte, sylte, nedlægge, salte, bage, brygge, tilvirke Ost m. v.

☞ ***323 Sider*** *leveres Dem for* ***75 Øre*** ☜ *mod Indsendelse af denne Kupon + 20 Øre til Porto,* ***ialt 95 Øre*** *(indsendes lettest i Frimærker).*

N. C. Rom. **København B.**

NORMANNER-FLAMMEN

Historisk Fortælling fra Normandiet af AXEL MOE.
144 Sider. Opr. Pris 2 Kr. 25 Øre.

Leveres Dem mod Indsendelse af denne Kupon for ***50 Øre*** *+ 20 Øre til Porto, ialt 70 Øre (indsendes lettest i Frimærker).*

N. C. Rom. **København B.**

Præsident Krügers Livserindringer.

Fortalte af ham selv efter Optegnelser.
af H. C. BREDELL, Krügers Privatsekretær, og
PIET GROBLER, Understatssekretær.
Pragtudgave. 290 Sider. Opr. Pris 5 Kr. 40 Øre.

Leveres Dem mod Indsendelse af denne Kupon for ***1 Krone*** *+ 20 Øre til Porto, ialt 1 Kr. 20 Øre (indsendes lettest i Frimærker).*

N. C. Rom. **København B.**

Fra det Grønland som gik.

— Et Par Tidsbilleder fra Trediverne af SIGNE RINK. —
264 Sider. Opr. Pris 3 Kr. 75 Øre.

Leveres Dem mod Indsendelse af denne Kupon for ***75 Øre*** *+ 20 Øre til Porto, ialt 95 Øre (indsendes lettest i Frimærker).*

☞ ***Husk, at Bøgerne ogsaa faas ved Indlevering af Kuponerne gennem nærmeste Boghandler.***

N. C. Roms Papirvare-Afdeling,

Jernbanegade 3. København B.

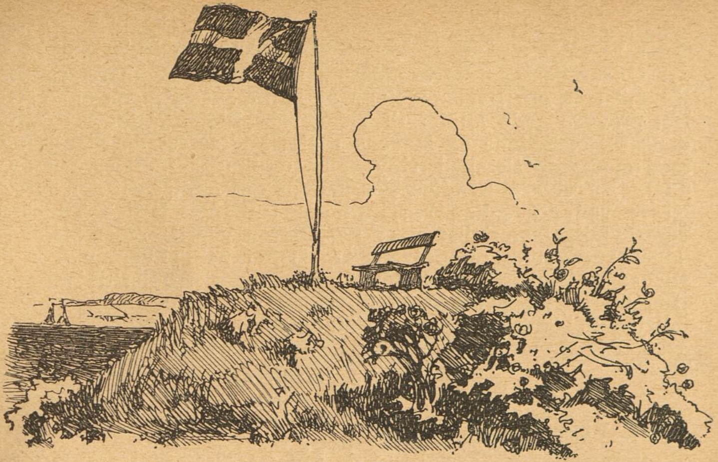

Nytaarssol 1914.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt . . .

Vi fik et Land saa smukt og rigt
med Fuglesang i Vaaren,
med Sommergrønt og Vintersne
og Smil igennem Taaren.
Tidt Øksen laa ved Træets Rod;
men Dansken havde Vovemod,
det røde, sunde Helteblod
og støtte Mænd ved Aaren!

Vi fik et Land med Bælt og Sund
og sommerglade Lunde,
med Agre, der gav tyve Fold
og Mad til sultne Munde.
Og Modersmaal og Fadersflag
os knytter sammen Dag for Dag
og samler Folk om Fag og Sag —
til vi som Fædre blunde!

Vi fik et Land mod øje Nord
vor Stolthed og vor Ære —
her bor vi trygt blandt gode Folk
og alle vore Kære . . .!
Lad Solen gange under Hav
i Skær af Blod og gyldent Rav,
lad Sønner gaa i Fædres Grav —
der vil et Danmark være!

CARL E. SIMONSEN.

Hvorledes sparer man Penge?

Under denne tidssvarende Titel fortæller en pharmaceutisk Kandidat os om Bestanddelene og Sammensætningen af en stor Del prøvede gode Midler til Tændernes Pleje, Haarets og Hudens Pleje, Fodens og Mavens Pleje, Midler for daarlige Øjne, mod Hoste og Hæshed, Hovedpine og Snue, mod Nervøsitet og Gigt. Endvidere kyndige Forskrifter om Midler til den første Hjælp ved pludselige Forgiftninger i mange farlige Tilfælde. Som kyndig Materialist giver Forfatteren yderligere en Mængde udmærket valgte og prøvede Opskrifter paa Tilberedningen af allehaande Sæber, Toiletmidler og tekniske Artikler til Brug for Hus og Hjem, hvorved man vil kunne spare mange Penge. Ialt indeholder den elegant udstyrede Bog ikke mindre end ca. halvandet Hundrede Recepter, og faas i enhver Boglade for kun 75 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning, København B.

Den erfarne Vejleder

af Ingeniør **J. P. Borg.**

Praktiske og prøvede Opskrifter til selv at fremstille flere Hundrede i det daglige Liv forekommende Artikler og Arbejder.

Forf. har derfor ment, at denne lille nyttige Bog kunde siges at være **Levevej for enhver.**

Pris indb. 50 Øre.

Faas i enhver Boglade.

N. C. Roms Forlagsforretning,
København B.

Hver Mands Brev- og Formularbog

Selv om man er flink til at føre Pennen, træffer det sig dog ofte, at man staar usikker overfor, hvorledes mangt et **Brev, Kontrakt, Ansøgning, Salgsbrev, Testament** o. m. a. bør være affattet for at have den rette Form. — Alt dette faar man udmærket Besked om i den ved N. C. Rom udgivne Brev- og Formularbog, der faas i enhver Boglade indbunden for 1 Kr. 50 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,
København B.

Roms Haandgerningsbog.

Ethvert Haandværk og ethvert Haandarbejde, der kan have Betydning for Hjemmets Trivsel og Hygge, findes der fuldstændig Vejledning i gennem denne Bog, der er oplyst med 700—800 Tegninger. Derfor er den udkommen i 12 store Oplag. Den er tillige udkommen paa Svensk, Tysk og Hollandsk. Pris heftet 5 Kr., indb. 6 Kr.

Som Særtryk af Roms Haandgerningsbog foreligger:

Vejledning i Bogbinderi og Paparbejde,
Pris indb. 1 Kr. 50 Øre, samt

Vejledning i Piledyrkning og Kurvefletning,
Pris 50 Øre.

Faas gennem alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning,
Vestergade 8. København B.

Roms dobbelte Lommebog

er den mest praktiske Lommebog, der findes. Pris 50 Øre.

Faas i alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.
København B.

Onde Magter.

Historisk Fortælling af Marie Henckel.

Med Tegninger af Poul Steffensen.

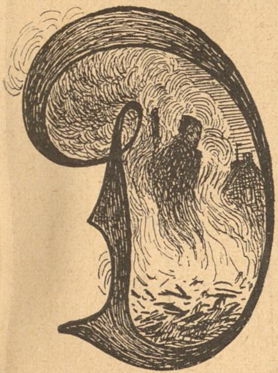

Det var en Dag i Begyndelsen af Marts 1590. Klokken var først lige nys fem slagen fra det store Sejerværk paa Københavns Slot og fra Stadens Kirketaarne, men det var allerede saa smaat begyndt at skumre i de snevre, krogede Gader med deres uregelmæssige Husrækker, takkede Gavle og mangfoldige fremspringende Karnapper, Udbygninger og Skure.

Fra Gammeltorv kom Folk dragende i store Skarer, ivrigt snakkende og opfyldte af det prægtige Ridderspil med Dystløbene og Ringrenden, som var bleven afholdt i Anledning af den skotske Konges Jakob d. Sjettes Ophold i Staden efter hans Bryllup med den unge endnu umyndige Kristian d. Fjerdes Søster Prinsesse Anna. Sidst paa Sommeren var Trolovelsen bleven fejret med megen Pomp og Pragt, Enkedronningen, den myndige og ellers saa husholderiske Fru Sofia havde intet sparet paa sin Datters Brudeudstyr, og nogen Tid derefter var Prinsessen afrejst til Skotland paa en Flaade af 11 Krigsskibe under Anførsel af Rigens Admiral Peder Munk; men Flaaden var paa Grund af Storm og Modvind ikke naaet længere end ud for Norges Kyst, da Skibene sprang læk og man maatte ty til Land. Kong Jakob havde da i sin utaalmodige Længsel efter sin Brud begivet sig til Norge med et stort Følge, og havde ved Vintertid fejret sit Bryllup i Oslo, hvorefter det unge Par drog ned til København og forblev en Stund inden Hjemfarten til Skotland, saa at der nu her i Staden var paafulgt en saare livlig og bevægelig Tid med Ridderspil og Optog, Dans og Fyrværk, „der gik af med megen Knagen og Bragen", med Jagt, latinske Komedier og desligeste, ja „fast ingen Dag forgik, uden at jo noget nyt blev paafundet til Forlystelse og Tidsfordriv".

Blandt Tilskuerne, der vendte hjem fra Gammeltorv, var en

ung Jomfru, hvis hastige Gang nok kunde tyde paa, at hun var bleven forsinket, eller maaske ventede hun at træffe nogen, for hun saa sig af og til omkring med et søgende Blik. Ikke desmindre saa hun skuffet ud, da hun i Vimmelskaftet blev indhentet af en Mand, en lang, temmelig tyndladen Person i borgerlig Dragt, med et Ansigt som, skønt det langtfra kunde kaldes stygt, dog havde et vist ubehageligt lurende Udtryk. „Ej, saa sent ude og det alene, Jomfru Manella," sagde han, idet han paa en egen krybende og dog dristig Maade bøjede sig ned over hende, „undres maa jeg, at Jakob Sørensen og Kirsten Andersdatter lader eder færdes uden Ledsagelse nu hvor alskens Pak og løs Gesindel er paa Benene."

„Morbroder Jakob var med mig," svarede den unge Pige uvilligt, „vi stod paa Klas Vintappers Trappe ret ud for Skranken paa Torvet og saa paa hele Stadsen, baade da den unge Konge og de udenvælske Herrer red Dystridt og stak til Ringen, men saa skulde Morbroder ind paa Raadhuset, og saa tænkte jeg, at jeg nok kunde løbe det Stykke Vej alene."

„Hm, ja — men nu faar I dog give mig Forlov at slaa Følge med, saasom jeg justement agter mig hen til jert — om I da ej forventer anden Ledsagelse, der gefaller eder bedre."

Pigen rødmede. „Ikke forventer jeg nogen, men om saa var, da indser jeg ikke, hvad det ellers angaar eder, Mester Jokum."

„Aa nej, saamænd, endog jeg ikke fatter, hvi I farer fort at være saa afvisende, Jomfru Manella, mig tykkes dog ej I kan være i Tvivl om mine Hensigter over for eder."

Manella gik lidt stærkere til uden at svare. Hun var et kønt, brunøjet og brunlokket Pigebarn med et Par allerkæreste Smilehuller i de buttede Kinder og en sand Perlerække af Tænder indenfor den friske røde Mund, og at den agtbare Vantsnider*) Jokum Sivertsen havde kastet sine Øjne paa hende, var ikke at undres over.

„I svarer mig intet," vedblev han, „fremturer I da fremdeles i eders Koldsindighed, og røver I mig alt Haab om, at jeg nogen Tid kan vorde eder kær?"

„Naar I spørger mig, da skal I have mit sandfærdige Svar — ja, jeg kan ingen Kærlighed bære til eder, Mester Jokum,

---

*) Datidens endnu almindelige Benævnelse paa større Handlende og Grossister.

hverken før eller siden — I lade fare at tænke mere derpaa, derom beder jeg eder, det er saa bedst for begge Parter.“

Jokum Sivertsen tilkastede den unge Pige et Sideblik, som ikke var let at tyde. „Undre det mig skulde det, om eders Frænder

ej i det Stykke tænker anderledes end I, og nok vil belære eder om, hvad der tjener til eders sande Gavn,“ sagde han i en hovmodig Tone, men saa slog han pludselig om og tilføjede paa sin forrige sødladne Maade: „om I virkelig støder en oprigtig Kær-

lighed som min fra eder, hjerte Manella, da gør I en stor Uret — tænk vel derover, I kunde ellers komme til at angre det!"

De var imidlertid fra Amagertorv drejet om ad Højbrostræde og standsede ved Døren til et af de mere anselige Huse med et pynteligt Bislag og udskaarne Bjælkehoveder, der tilhørte Borgmester Jakob Sørensen. „Om Jakob Sørensen ej er hjemme, træffer jeg vel hans Hustru," sagde Vantsnideren, der fulgte med indenfor i den lille fliselagte Forstue.

„Ja," sagde Manella, „hun er vistnok inde i Stuen, ellers skal jeg hente hende," og glad over at blive sin Plageaand kvit, foer hun afsted.

Borgmesterens Hustru var ganske rigtig inde i den lille, lave daglige Stue, og da Jokum Sivertsen efter at have banket paa Døren drejede Klinken om og traadte ind, kom hun ham i Møde og besvarede høfligt om end en Smule køligt, hans Hilsen. Hun var en høj, statelig Matrone, klædt i de borgerlige Kvinders sædvanlige sorte Dragt, men den var af det fineste sorte Klædestof, hendes hvide Linkrave og Opslagene paa Ærmerne var besat med Kniplinger, og hun bar Sølvkæder om Hals og Bryst, saa man nok skønnede, at hun var en anset og velstaaende Mands Hustru. Vantsnideren, der smilende havde budt Godaften, tog efter hendes Opfordring Plads paa Vinduesbænken og begyndte at snakke om løst og fast, mens han veltilfreds gned sig i Hænderne — ja, han havde jo da ligesom alle andre været paa Gammeltorv for at beskue al den Herlighed, og undres maatte man jo over den store Styrke og Fuldkommenhed i alle Legemsøvelser, som den unge Konge havde givet Prøver paa, men alle de Forlystelser og al den Pragt blev dog Landet en dyr Spas, saa det skotske Kongebesøg maatte man vist helst have være foruden.

„Ja," sagde Kirsten, „men Prinsessen var vel og naaet Skotland efter Bestemmelsen, om Skibene havde været tilstrækkelig rustede til at trodse Storm og Uvejr."

„Saamænd, Rigens Admiral har jo nok klaget over, at Tilsynet med Holmen og Skibsbyggeriet har været mangelfuldt, men Statholderen Kristoffer Walkendorff blev jo dog frifunden for Forsømmelighed desangaaende paa Herredagen i Kolding. I har vel og nok hørt hvad der ymtes om, at de danske Skibe skal være bleven forgjorte og hindret i deres Fremgang af lede Troldkvinder ligesom man har hørt det tilforn, saaledes da en stor Del af Flaaden i det Herrens Aar 1566 gik til Bunds ved Gulland."

„Og tror I derpaa, Mester Jokum?"

„Om jeg tror? Jeg tror ligesom alle andre, at der gives

en Hoben lede Skarnskvinder, der driver deres onde Kunster og har Glæde af at volde Menneskenes Fordærv, saasom de selv har forskrevet sig til den Onde og maa lyde hans Bud — Djævlens Magt er stor, Madam Kirsten, og vi er alle den Magt underlagt, om vi ej er paa vor Post."

„Nu, da er det vel, at I er det, Jokum Sivertsen, og at Djævlen ej saa let fanger eder," sagde Kirsten Andersdatter med et spottende Smil.

Han sendte hende et ondt Blik, men betvang sin Vrede. „Eders Tunge er hvas som altid, fornemmer jeg," sagde han, „dog ikke er jeg kommen for at kives med eder, men for i al Fredsommelighed at tale med eder om eders kære Frænke. I ved, at jeg har fæstet min Hu til hende og begærer hende til Hustru, om I og Jakob vil skænke mig hendes Haand; I ved ogsaa, at jeg er i Stand til at føde Kone og Børn, saasom Gud har skænket mig Velstand og gode Kaar i rigt Maal, hvorfor jeg mener, det kunde være paa Tiden, at jeg fik Svar paa min Bejlen og ej længer holdes hen med Snak."

„Svaret faar Manelle selv give eder, hun er ej vort eget Barn, og det er ingenlunde Jakobs eller min Agt at tvinge hende til et Ægteskab, der ej staar hende an," sagde Kirsten koldt.

Nu blev Vantsnideren mørkerød af Harme. „Ej staar hende an? I mener kanske, at Reinhold Skriver gefaller hende bedre? Ja, giver hende endog Medhold i de Nykker? Er hun ej eders eget Barn, da er I hende dog i Forældres Sted, ved jeg, og at kaste hende bort til en Stodder, er visselig ej at befordre hendes Vel. Dog, det skal I vide, Kirsten Andersdatter, at om det er eder, der staar min Sag saa haardt imod, da skal I komme til at fortryde det engang!"

„Trusler skræmmer mig intet, Jakob Vantsnider, enhver kan være god for sig, det er nu min Mening, og vil I kende Jakobs, da spørg ham selv."

„Det skal jeg, vær sikker derpaa, og vi vil da faa at se, om han endnu har end Smule Villie tilbage, eller om han ganske og aldeles lader sig regere af en arrig, magtsyg Kvinde."

Og den forbitrede Købmand greb Hat og Stok og forlod Huset, uden at nogen holdt ham tilbage.

Udenfor kom en gammel Kvinde rokkende ved sin Stok; hun var grim at se til med det gule, indskrumpede Ansigt, de røde, rindende Øjne, den tandløse Mund og lange spidse Hage, og hun havde heller ikke det bedste Lov paa sig, ja, der var dem, som mente, at gamle Lucie, eller som hun kaldtes Lusse Posekiggers,

foruden Signen, Manen og Spaaen samt forskellige andre mere eller mindre hæderlige Erhverv befattede sig med det, der var endnu værre, og af og til foretog sig en lille Ridetur paa et Kosteskaft op gennem Skorstenen, saa at hun ingenlude var velset, naar hun indfandt sig for at tigge, skønt man paa den anden Side ikke vovede at jage hende bort.

Vantsnideren saa efter hende, da hun forsvandt ind ad Døren hos Jakob Sørensens. „Se, se, har Lusse Posekiggers sin Gang hos Madam Kirsten — det var sælsomt!"

* * *

Hvad enten Jakob Sørensen, som var en saare fredsommelig Mand, virkelig lod sig regere af sin Hustru, eller han ligesaa lidt som hun led Jokum Sivertsen, saa afviste han i alt Fald dennes Bejlen, og Manella blev foreløbig forskaanet for, at han gentog sine Besøg. Derimod var der en anden, hvem hun hyppigere og betydelig hellere saa — det var ham, der var bleven betegnet som en „Stodder" af Vantsnideren, men som — da han var ansat som Raadhusskriver — jævnlig havde Lejlighed til at komme der i Huset. Han var en køn ung Karl, samme Reinhold Skriver, frejdig i sin Fremtræden og flink og paapasselig til sit Arbejde, dertil af en anset Slægt, og at han saa mildt til Manelle og hun til ham igen, havde hverken Borgmesteren eller hans Hustru noget imod. Manelle havde været til Huse hos dem siden hendes Forældre for nogle Aar siden var døde af Pesten, og hun var dem i alle Maader en kærlig og lydig Datter, men da hun selv ejede nogle Penge, var hun ikke fuldstændig afhængig af dem, og de lagde ikke synderlig Baand paa hende i Valget af en Ægtefælle, Morbroderen fordi han i sin Godmodighed ikke nænnede det, Kirsten mere af en Slags Ligegyldighed, fordi de moderlige Følelser, som ellers bevæger Kvinden til Omsorg for det Barns Ve og Vel, der er hende betroet, nu engang var hendes kølige Natur fremmed.

„Ja," sagde Jakob Sørensen, „Pigebarnet var dog gaaet ind til stor Velstand, om du ej havde havt saa meget imod Jokum Sivertsen, Kirsten."

„Lider du ham kanske bedre selv? At han narrede dig de Penge fra, som du satte i den Handel med de tyske Klædevarer, han havde faaet Monopol paa, har du vel ikke glemt? Han gik af med Profitten, den arge Skælm og Rævepels han er, og du tabte, det svier til os endnu skulde jeg mene."

„Men han er ikke god at have til Uven —"

„Aa, hvad kan han vel skade os, du sidder fast nok som en af Stadens Borgmestre, og jeg hytter mig vel og nok."

Og Madam Kirsten, der trods sine gode Sider havde Ord for at være en hoffærdig Kvinde med mere Hoved end Hjerte, slog i trodsig Selvfølelse med Nakken.

„Morbroder har alligevel Ret, Kirsten," sagde Manelle, som sad ved det lille Vindue og syede. „Jeg frygter Jokum Sivertsen pønser paa ondt; han gaar af og til gennem Gaden og skotter til Huset her med sligt fælt Øjekast, og hvad har han med den lede Lusse Posekiggers at skaffe? Jeg maaler hende altid Skæppen fuld af Gryn, giver hende den største Pølse og det fedeste Stykke Sul, at hun ej skal vorde gram og volde os Fortræd, men endda faar hun ikke nok; til Morgen var hun her igen og fik sin Pose fyldt, og da jeg lidt efter var paa Loftskamret og stak Hovedet ud af Gluggen, saa jeg hende og Jokum Sivertsen staa og stikke Hovederne sammen omme ved Smøgen —."

„Farer hun fort paa den Vis at rende os paa Dørene, jager jeg hende bort," sagde Kirsten.

„Aa nej, gør det ikke," bad Manella. „Hun kunde nedkalde ondt over os, desuden har hun stundom været til Nytte og givet gode Raad for Saar og Bullenskab, som du har fulgt."

„Da tykkes mig ellers du har Forstand selv, Kirsten, og ej har nødig at søge Raad hos fordægtige Kvinder," sagde Jakob Sørensen.

„Lad du mig om det — klog vil immer klogere være, ved du vel," lo Kirsten.

Det var en mild Vaaraften, og Folk kom frem i Bislag og Døre for at drage frisk Luft, saa vidt dette var muligt i de snevre af alskens Dunster opfyldte Gader, blandt hvilke Højbrostræde dog vistnok maatte regnes til de bedre, da Hovedfærdslen til og fra Slottet førte igennem den, og det var strengelig forbudt „at lade Skarndynger, døde Kreaturer og desligeste henligge Standspersoner og agtbare Folk til Besvær". Manelle havde lagt Arbejdet til Side og kiggede saa smaat efter Skriveren, om han muligvis skulde indfinde sig og foreslaa en liden Aftenvandring under de skyggefulde Linde paa Nicolaj eller Petri Kirkegaard, eller kanske til en af Lysthaverne i Byens Nærhed og ad den skønne Vej langs Stranden, der udenfor Østerport førte til Vartovs Kilde og Skoven.

Dernede i Gaden kom han ogsaa ganske rigtig til Syne, muntert svingende med Huen, et Billede paa Ungdom og Sundhed, og med saa aabent og hjertensgodt Udtryk i de kønne blaa Øjne, at det gjorde godt alene at se paa ham. Og Smilet, hvormed

den rødmende Jomfru hilste ham, røbede da ogsaa tydeligt nok hvad hun tænkte.

„Farlig saa mange Mennesker der færdes i Gaderne i Aften, tykkes mig; er noget Nyt paafærde?“ spurgte Jakob Sørensen.

„Ja, har I ikke hørt det? Stor Alteration i den ganske Stad vækker den Snak jo, der nu igen er fremkommen anbelangende Trolddommen, hvilken skal være forøvet mod Flaaden forgangen Aar — der siges, at ej mindre end seks Kvinder fra den Ø Fejø er befundne at være skyldige, og at flere formenes at være i Ledtog med dem, hvorfor de nu er ført hertil for at afgive deres Tilstaaelse.“

„Hvad — skal vi nu igen til at tænde Heksebaal! Vilde Gud dog udrydde alt det fæle Troldtøj, at det kunde faa en Ende engang!“ raabte Jakob Sørensen. „Nok bliver her nu at gøre for Raad og Øvrighed!“

„Ja, og for Mestermanden og Pinebænken,“ sagde Reinhold. „Farveren omme fra Færgestræde, hvem jeg nyssen traf, vil vide, at et Par Kvinder her i København alt er mistænkte.“

„Om Lusse skulde være iblandt dem?“ udbrød Manella.

„Hvorfor just hun? Skulde hver en Stodderkvind og gammel Kærling, der banker paa ens Dør, sigtes for Trolddom, da fik en mintro nok at gøre,“ sagde Kirsten.

„Sandt nok, dog berettes meget om hende, der kan tyde paa, at hun har forskrevet sig til den Onde,“ mente Borgmesteren.

Kirsten trak paa Skuldrene: „En Skarnskvind er hun, dog har jeg ingen Sinde frygtet hende, gør det ejheller nu,“ sagde hun. „Giftigt Kryb der vil stinge, træder jeg under Fod.“

„Saa lidet frygtagtig Kirsten dog er,“ sagde Manella, da hun og Reinhold lidt efter stod og talte alene sammen.

„En sælsom Kvinde er hun, myndig og klog, men, kære Jomfru Manella, ikke forstaar jeg mig nogen Tid paa, om hun lider mig eller ej — kan hænde jeg en Dag faar samme Medfart som Jokum Vantsnider —.“

„Nej, det har ingen Fare! Desforuden — I ved jo, at — at —.“

„At —“ Ungersvenden dristede sig til at tage Jomfruens lille Haand i sin og se hende ind i Øjnene. „Ak, Manelle, tør jeg tro, at I har skænket mig eders Hjerte?“

„Ja, Reinhold, det tør I, og I tør ogsaa lide paa, at ingen Tid tager jeg tilbage, hvad jeg engang har skænket bort.“

„Men eders Frænder? Jeg har ingen Midler, der er Forskel paa en af Stadens rigeste Handelsmænd som Jokum Sivertsen og en fattig Raadhusskriver som mig —.“

„For mig er kun den Forskel, at I er meget bedre end han,„ lo Manelle. „Desforuden er I ingenlunde blot en fattig Skriver, I er en brav og agtet Mands Søn, og Morbroder siger, at I sikkert vil komme frem i Verden.“

„Hvad min Fader anbelanger ja, da har det sin Rigtighed! Han er saa brav som nogen, og har heller ikke glemt, at han stammer fra en Slægt, der engang skal have været mægtig og stor i Nederlandene; synderlig andet end et godt hæderligt Navn blev ej levnet Efterkommerne, men det Navn holder vi visselig i Ære og taaler ej, at der sættes nogen Plet derpaa. Om jeg skal komme frem i Verden — nu ja, det vil Tiden vise, paa god Villie og frejdigt Mod skal det allenfals ikke mangle, og om Gudfader vil staa mig bi, da skal den lykkelige Stund vel oprinde, da jeg kan hjemføre den fagreste og bedste Jomfrulil i den ganske Stad som Brud.“

Han havde talt med sit glade, frejdige Smil paa Læben og de trohjertige Øjne sænkede i hendes, og Haand i Haand stod de to Unge der i den stille Foraarsaften og glemte alt andet for de lyse Fremtidsudsigter og Billeder, der oprullede sig for dem, uden Anelse om de mørke Skyer, der snart skulde formørke deres Himmel.

Tidligt næste Morgen var Jakob Sørensen paafærde og ilede med at komme afsted. Det var tydeligt at mærke, at Folk havde faaet noget at snakke om, for de kom frem i aabne Vinduer og Døre og stansede naar de mødte hinanden paa Gaden, den ene vilde vide bedre Besked end den anden. Pigerne i Jakob Sørensens Hus havde ogsaa travlt, og ikke engang Respekten for den myndige Madmoder afholdt dem fra i Løbet af Dagen at komme med deres Beretninger om, hvad de havde hørt.

„Kirsten,“ sagde Manella og aabnede Døren til Stuen, „Gertrud siger, at Bysvendene har hentet Lusse Posekiggers.“ Hun var ganske bleg, og Kirsten, der straks kom ud, fik en længere Forklaring af Pigen. Alle Heksene sad nu i Fangehullet, hvorhen de var bleven ført under Pøbelens Hujen og Skrigen, gamle Lusse havde forbandet sig paa, at flere skulde komme til at følge efter hende, og omme hos Jens Øltappers vilde de vide, at det gjaldt Maren Skrædder, for hende var det dog, som havde voldt, at Jens' Kvinde, der havde nægtet at fylde hendes Pose, Ugedagen derefter havde født et usselt vanført Foster til Verden, og som havde ønsket over Drengen, der ikke vilde gaa af Vejen for hende, saa at han Dagen efter faldt og brækkede sit Ben — —.

Al den Snak og mere til bekræftedes, da Jakob Sørensen kom hjem. Jo, Lusse Posekiggers fra Vommebadstuestræde og

Maren Skrædders var blevne grebne og sat i Hullet, og det ventedes nu, at de tilligemed de andre Kvinder fra Fejø skulde tilstaa deres Brøde.

„Og om de ej tilstaar, skal de da pines?“ spurgte Manella gysende.

„Ja, hvad andet — dem sker kun deres Ret,“ sagde den ellers saa menneskekærlige Morbroder. Baade han og Reinhold fik meget at tage Vare de følgende Dage oppe paa Raadhuset, hvor Retten nu var sat over de anklagede Kvinder. Nogle af dem jamrede og svor paa, at de var uskyldige, andre fremkom med sælsomme forblommede Udtalelser i Haab om, at de derved kunde fri sig for Straffen, og andre igen lod under Forhørene ganske stumme og lige glade.

„Naa, min gode Jakob, hvor gaar det?“ spurgte Jokum Sivertsen, der en Aftenstund kom gaaende gennem Højbrostræde just som Borgmesteren vilde gaa ind ad sin Dør. „Det volder nok stor Besvær med de Belials Kvinder — kan hænde det vorder værre endnu!“ Hans lumske Ansigt fortrak sig til et spottende Grin, og han sendte Jakob Sørensen et saa ondt og hadefuldt Blik, at denne mindedes det længe efter. Han var desuden sær urolig i sit Sind i Aften — han forstod ikke, hvorfor der pludselig var bleven saa tavst omkring ham og hvorfor de havde set paa ham med saadanne betænkelige Miner, da han var kommen op i Raadet i Dag efter Middag; kunde de have noget paa hans Embedsførelse at klage? Han mente dog, at han stedse havde gjort sin Skyldighed, og handlede slig han kunde forsvare for sin Samvittighed.

Den næste Dag var det Søndag.

Solen skinnede i den tidlige Morgenstund, Spurvene kvidrede oppe under Tagskægget, og selv i det snevre Højbrostræde saas det hvor blaa og klar Himlen var, mens Røgsøjlerne, der langsomt stod til Vejrs fra Husenes Skorstene spredtes som lette bølgende Smaaskyer. I Jakob Sørensens Hus var Davren spist, de tømte Øllebrødsskaale blev tagne bort fra Bordet med den hvidfrynsede Dug, og Kirstine og Manelle var ifærd med at gøre sig i Stand til Kirke, da der pludselig lød en stærk Banken paa Gadedøren.

Et Øjeblik efter kom en af Pigerne ilsomt ind. „Der er et Par af Bysvendene derudenfor,“ meldte hun forskrækket; „de begærer at indlades.“

„Bysvendene!“ udbrød Jakob Sørensen, der nylig havde faaet Benene ud af Alkovesengen, „hvad i Gud Herrens Navn vil de, at en ej engang kan lades i Ro en hellig Dag.“

Han skyndte sig dog i Klæderne og ud i den lille Forstue,

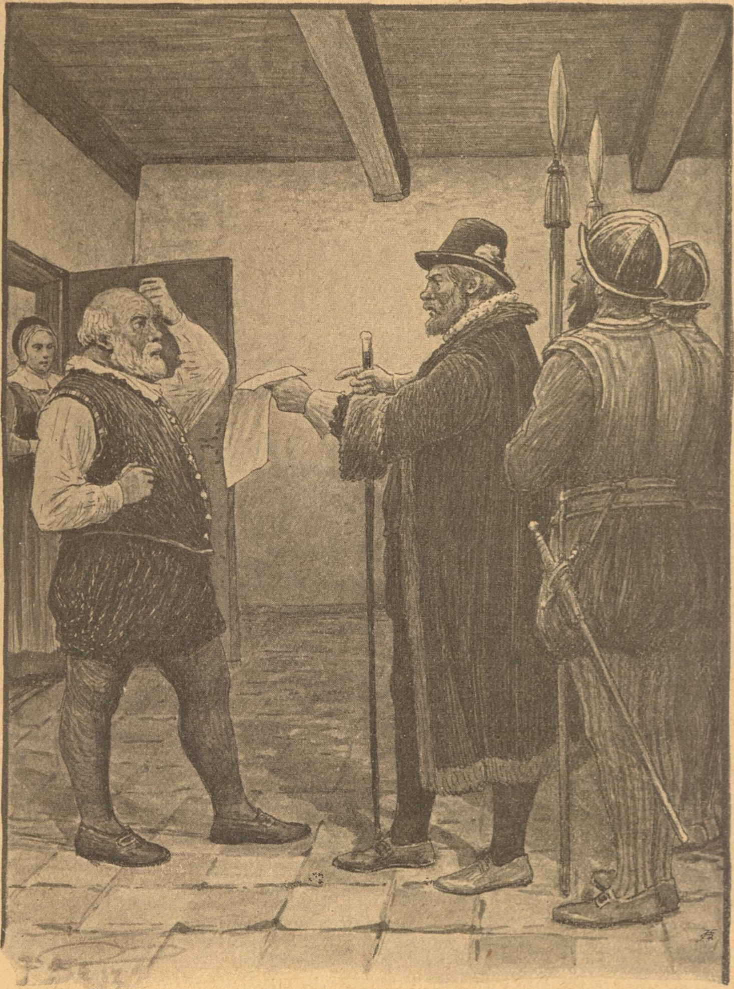

hvor ikke alene to Bysvende havde stillet sig op, men hvor Byfogden ogsaa selv var kommen til Syne. „Ja, Jakob Sørensen, da det gælder en saare alvorlig Sag, er jeg hidkommen,“ sagde han og trak et Papir op af Lommen.

Jakob Sørensen skiftede Farve.

„Ikke forstaar jeg hvad det kan være for en Sag, I mener," stammede han.

„Aa nej, det kommer jo nok noget uventendes, men det faar ikke hjælpe, jeg faar gøre min Skyldighed." Byfogden rømmede sig. „Thi se I da denne Skrivelse, der tilsiger eders Hustru, Kirsten Andersdatter, at møde for Retten paa Anstiftelse af en Kvinde her fra Staden, Lucie Persdatters med Tilnavnet Posekiggers, der sidder i Forvaring sigtet for Trolddom at have øvet."

Jakob Sørensen tumlede tilbage. „Min Hustru give Møde for Retten? Hvad skal det sige, hvad har hun med en arg Troldheks at skaffe?"

„Ja, derom maatte jeg vel nok spørge hende og eder selv, men saasom det kommer saare mistænkeligt for, maa hun, saa ondt det end gør mig, følge med os."

Jakob Sørensen var maalløs, den lille, blodrige Mand med den korte tykke Hals stod der og rullede med Øjnene og gispede efter Vejret, som han skulde kvæles — men henne i Døren var Kirsten selv og Manelle kommen til Syne.

„Giv dig tilfreds, Jakob," lød det med Kirstens skarpe Røst, „er det kommen saa vidt, at Stadens Øvrighed skrider ind i agtbare Huse paa Anstiftelse af en Flok galne Kvinder, da kan vel flere end jeg vente den Medfart, jeg klarer vel og nok for mig."

„Visselig vil vi haabe det, Madam Kirsten, I gør allenfals rettest i rolig og uden Modsigelse at føje eder i, hvad ej kan være anderledes — om I er rede, skal jeg ledsage eder —"

„Med de tvende der i Hælene," sagde hun haanligt og saa til Bysvendene. „Frygter I jeg skal løbe min Vej — eller tænker I kanske det staar i min Magt at komme løs paa anden Vis?"

„Kirsten, Kirsten!" lød det fra hendes Ægtefælle, og Manelle brast i Graad. Men Byfogden, der tog sig en krænket Mine paa, erklærede, at nu var det bedst det fik en Ende, og lidt efter havde Borgmesterens Hustru, en Smule bleg om Kind men ellers rolig og fattet som altid, forladt sit Hjem ved Byfogdens Side, mens hans tvende Drabanter i tilbørlig Afstand fulgte efter.

Men i den lille Forstue var Jakob Sørensen ganske sunken sammen, og den grædende Manelle søgte forgæves at trøste ham, mens Tjenestefolkene skrækslagne listede omkring.

* * *

Stor Opsigt den ganske Stad over vakte det, da det rygtedes, at en anset Kvinde af den højere Borgerstand var sigtet for Trold=

dom. Naboer og Kendinge rystede paa Hovederne, og kunde ikke blive færdige med at snakke derom. Afholdt saadan i Almindelighed var Kirsten Andersdatter ikke paa Grund af sit hovmodige Væsen, man vidste, at hun havde Overtaget over sin noget svage Ægtefælle og var en skrap og myndig Husmoder, men hendes Sind var retskaffent, og hendes Vandel havde stedse været saaledes, at man maatte agte hende. At hun virkelig skulde have givet sig onde Magter i Vold og holdt til med de lede Troldkvinder, der havde øvet deres Kunster, kunde det tænkes?

Hendes egne Folk vidste ikke, hvad de skulde tro; de frygtede hende mere, end de holdt af hende, og saa meget var jo da vist, at naar den lede gamle Lusse uhindret havde havt sin Gang der i Huset, saa var det ikke fordi Kirsten, som saa mange andre, frygtede hende, for hun skældte hende jevnlig Huden fuld og havde flere Gange truet med at jage hende paa Porten, men saa var det, fordi Madam Kirsten oftere havde betjent sig af hendes Hjælp til at lave Urtedrikke og Salver, ja mere end én Gang havde havt hende med sig ind paa Klædekamret, hvor det jo ikke var godt at vide, hvad de kunde have foretaget sig. Om nogen af dem skulde træde frem og vidne i Sagen, da var det vel neppe, at det skulde blive til hendes Fordel.

I Huset i Højbrostræde herskede der idel Sorg og Bedrøvelse. Den stakkels Jakob Sørensen syntes ganske knust af Slaget, der havde ramt ham; han laa hen som i en Slags Lammelse og til Tider ikke ved sin fulde Bevidsthed, og hans Søsterdatter plejede ham paa det omhyggeligste, men var opfyldt af Sorg paa sine Frænders Vegne og Gru tillige; ikke kunde hun tro noget ondt om Kirsten, dog var hun slagen med Skræk ved Tanken om, hvad der var hændet og endnu kunde hænde. Den eneste Trøst hun havde, var naar hendes Hjertenskær indfandt sig, men det var just ikke ofte, for dels havde han fuldt op at tage Vare, og dels maatte han ogsaa høre ilde af Faderen, fordi han vilde have noget at gøre med en Familie, der var geraadet „i Vanry“, og han maatte saa at sige snige sig til sin Fæstemø i Ny og Næ.

Men den rige Jokum Sivertsen i Snaregade gned sig veltilfreds i Hænderne, mens hans Øjne lyste af Skadefryd og tilfredsstillet Hævnfølelse. Ja, han havde holdt, hvad han den Dag lovede den hovmodige Kvinde, som havde begegnet ham med Haan og Foragt og staaet hans Ønsker imod! Nu sad hun under Laas og Lukke, ydmyget og brændemærket som en Heks, og den enfoldige Jakob og den knibske Manelle fik nu at fornemme, hvad det vilde sige at have krænket og afvist en Bejler som han — thi hvem

vilde vel for Eftertiden se til dem efter den Tort og Skam, der var overgaaet dem?

„Tænker I, at Kirsten Andersdatter vil blive svoren til Ilden tilligemed de andre Kvinder?“ spurgte hans gamle Svend og Fortrolige, Klavs Tysker, og Jokum Sivertsen nikkede. „Ja, hvad andet? Det er en gammel Regning, jeg har gjort op med hende, forstaar du. Hun var mig stedse fjendsk og har krydset mine Planer, jeg tjente mine Penge paa ulovlig Vis — drev uærlig Handel og var ikke hende og den tykvommede Jakob god nok — jo vist! Men hun tænkte ej paa, at gemt er ingenlunde glemt, tænkte ej heller paa at vare sig for Kællingen, hvem hun havde haanet og tirret, og som var rede til at trække hende med sig, blot en hviskede hende et Ord i Øret —“

„Hvad I gjorde af en god Villie, ja vist!“ grinede Svenden og blinkede med sine smaa lumske Øjne. „Men om det skulde komme for en Dag alligevel, at der er løjet Kirsten Andersdatters paa?“

„Det har ingen Fare, der er nok, som vil vidne imod hende, naar en forstaar at gribe Sagen rettelig an og lukker Pungen op.“

Sagen mod de anklagede Kvinder gik sin Gang, og længe varede det ikke, inden Pinebænken og anden Tortur afvristede den ene efter den anden Tilstaaelser, der i al deres Urimelighed vandt Tiltro og toges for fuldgyldige Beviser imod dem.

De seks Kvinder fra Fejø, af hvilke flere var gifte med Sømænd, tilstod, at de havde været med til fra først af at vække Stormen, der kunde hindre Flaadens Sejlads, og at de dertil havde betjent sig af nogle Lerpotter, som de stillede paa et Bord. Dernæst havde de i Forening med Lusse Posekiggers og Maren Skrædder udsendt deres Medhjælper „Langvinus“ udi en tom Tønde, og denne havde da sammen med tvende andre Smaadjævle, „Pil Hestesko“ og „Smuk“, der tjente Lusse og Maren, klamret sig til Kølen af de danske Orlogsskibe og hindret dem i Farten, ja paaført dem anden Skade og Fortræd. Saa utroligt det end lyder, at denne gale Snak af en Flok opskræmte og ved Pinsler ophidsede Kvinder kunde finde Tiltro hos de Mænd, der var sat til Doms over dem, saa var det dog Tilfældet, Tidens Overtro var virkelig saa stærk, at neppe nogen betvivlede Sandheden af disse Forklaringer! Hvad Lusse og Maren angik, da havde de foruden deres Andel i Anslaget mod Flaaden en Del andre Bekendelser at afgive; „Pil-Hestesko“ syntes navnlig at gaa Lusse til Haande, og det var ogsaa ham, som efter hendes Paastand tjente Kirsten Andersdatter. Naar denne havde forskrevet sig til en vis Mand kunde ikke med Sikkerhed paavises, men hun havde alt længe taget

Del i Sammenkomsterne med ham og hans Udsendige og taget virksom Del i deres Anslag. At hun var en agtet og anset Mands Hustru hjalp hende lige saa lidt som hendes Forsikringer, at hun var uskyldig, men ikke engang Trusler om Pinebænken, for hvilken hun hidtil havde været forskaanet, kunde aftvinge den stolte Kvinde nogen Tilstaaelse.

„Ikke lyver jeg mig selv paa," sagde hun, „om jeg kom med en Hoben galen Snak som de andre, hvad gavnede det mig vel? Kunde jeg virkelig trolde, skulde jeg visselig snart trolde mig fri og give Dommerne noget andet at tænke paa."

Og Dommerne korsede sig — hun var mere forstokket end nogen af de andre! Og Stemningen var i det hele taget imod hende; snart vilde man have hørt hende snakke med Fanden paa Loftskamret i sit eget Hus, snart læse over underlige Drikke, som hun blandede og kogte for dermed at skade Folk, hun ønskede ondt over og vilde skade, og ikke kunde man dog skaane en arg Troldheks, fordi hun traf til at være gift med en af Stadens Borgmestre.

„Ak, Morbroder, om jeg gik til den unge Kong Kristian, han skal være klog og god og retfærdig tillige, kanske han vilde forbarme sig og frelse den arme Kirsten," sagde Manelle. Men den unge Konge laa just paa denne Tid farlig syg af Kopper, og med de Adelsmænd, der forestod Formynderregeringen, var der intet at stille op.

Og saa sad da den arme Jakob Sørensen, der begribeligvis ikke længer kunde forestaa sit Embede, og hans Søsterdatter derhjemme i Højbrostræde med deres store Sorg og Elende; Naboer og Kendinge skyede Huset, ingen vilde skyldes for at staa i Forbindelse med en af de lede Hekse, der snart vilde ende paa Baalet, eller med nogen af dem, der hørte hende til, og selv Tjenestefolkene var, paa en gammel Pige nær, løbet deres Vej grebne af Skræk og Forfærdelse.

„Du arme Barn," sagde Jakob og klappede Manelles Kind, „trange Kaar blev det din Lod at dele med mig — ingensinde havde jeg tænkt, at det skulde faa slig en Ende!"

„Kan hænde det dog endnu en Gang kan vorde godt, Morbroder, ej tør du helt give Haabet op," søgte den unge Pige at trøste. „Slette Mennesker har villet os ilde, dog skal vi huske det gamle Ord: vel er der onde Magter til, hvad kan de mod de gode!"

„Det onde faar dog stundom Overtaget, Barn! En kærlig Datter er du mig tilvisse, og Gud vil lønne dig derfor engang, det ved jeg, han vil! Som jeg, tror du paa Kirstens Uskyldighed,

men Skinnet er imod hende; mig var hun en flink, paapasselig Hustru, men stolt og haardt var hendes Sind, det ved du selv, og neppe mange er der, som under hende det synderlig vel og mener, at hun ej har forskyldt den Medfart, hun har faaet."

Manelle bøjede Hovedet med et Suk, hun maatte give ham Ret, det var jo kun altfor sandt, bittert havde hun visselig alt faaet at fornemme hvad man mente og dømte, hun læste det i de sælsomme sky og mistænksomme Blikke, hvormed man saa paa hende, og den Hvisken der lød, naar hun viste sig — hun, Heksens Fosterdatter!

Og Reinhold — ja, det blev vel den beskeste Skaal, hun fik at tømme, for det vidste hun jo, at nu turde hun ikke længer tænke paa, at hendes Hjertensven og hun kunde komme sammen, han fik værne om det Navn, hans Fader satte saa højt i Ære, og ligesom alle de andre holde sig borte fra hende, det var, hvad der begæredes af ham! Bittert var det tilvisse at føle og vide det, hendes Taarer randt, og det var, som om hendes Hjerte snøredes sammen derved, men — han havde stedse været en lydig Søn, der ikke havde gjort sin Fader imod, kunde hun da ønske, at han nu skulde gøre det, skulde byde sin gamle Fader Trods og bryde med sin Slægt for hendes Skyld? vilde det bringe ham og hende Lykke?

Aa nej, nej, saa stort et Offer maatte han ikke bringe, selv om han kanske havde været rede dertil. En tung Byrde var bleven lagt paa hendes Skuldre, men hun fik vel Kraft til at bære den, Gud, som giver de Svage Styrke, vilde forhjælpe hende dertil!

„Intet Under, at vi ej ser noget til Reinhold Mikkelsen, han skal jo være forvist Staden," sagde Gertrud, den gamle Pige, en Dag.

„Naa," sagde Manelle blot, men hun skiftede Farve, det var som om hun fornam et Stik i Hjertet. —

En Maaned eller to var forløbne, saa blev endelig Sagen mod de for Trolddom sigtede Kvinder afsluttet, og som ventet var dømtes de uden Naade og Barmhjertighed til Baalet. —

Baade den gamle Lusse og Maren Skrædders havde den ganske Tid teet sig som besatte og havde faaet Haarene til at rejse sig paa Dommernes Hoved ved alle de Historier, de diskede op med om de forskellige Djævle, der regerede dem. „Vil de brænde mig, skal de allenfals faa noget at brænde mig for," erklærede Lusse Posekiggers. Men om Kirsten Andersdatter hed det, at hun bar sin Skæbne med samme rolige Fatning, som hun hele Tiden havde vist, og bød Retten Trods til det Sidste.

Mulig, at enkelte havde Medfølelse for den nys saa ansete Borgmesterfamilje, hvem man nu skyede og pegede Fingre ad, men den Skræk og Afsky, man i hine Overtroens Tidsalder nærede for

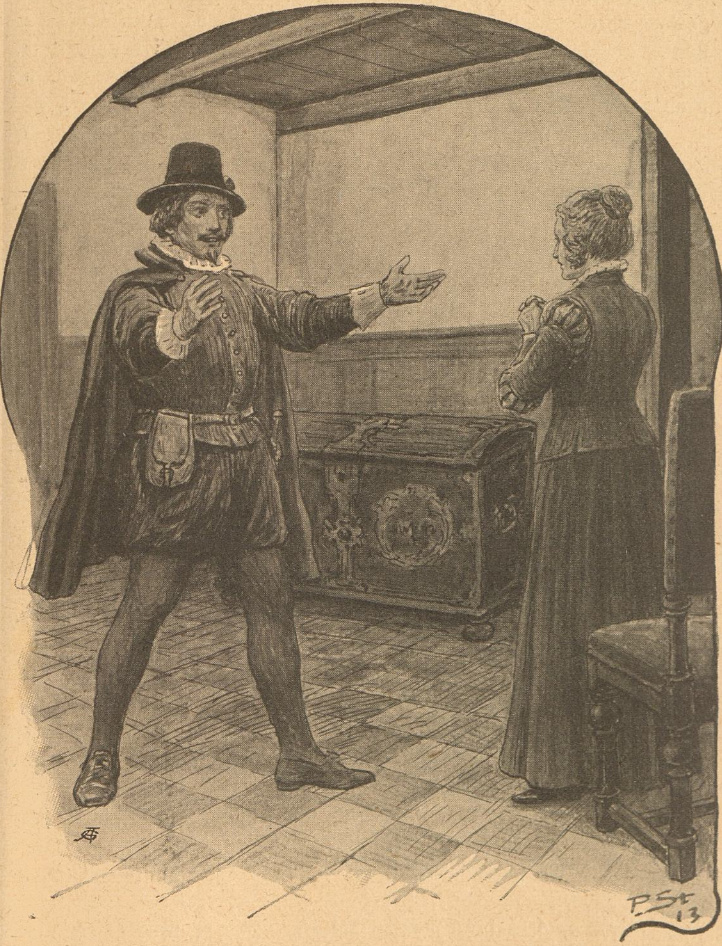

de lede Troldkvinder, var dog større end Medlidenheden, og det var med en vis Tilfredsstillelse, blandet med hemmelig Gysen, at man saa Tilberedelserne til det Skuespil, der skulde foregaa paa Gammeltorv, hvor Baalene skulde tændes for de Ulykkelige.

* * *

Aftenen var smuk og stille efter en lummerhed Junidag, Myggene summede, og Hyldebusken henne i Hjørnet bag Muren duftede saa sødligt og stærkt, at det mærkedes helt ind i Kamret, hvor Manelle sad med Haanden under Kinden og græd. Inde i den anden Stue laa hendes Morbroder, hun havde nylig hørt ham stønne og klage sig, nu lod han til at være falden i Søvn, og alt var tyst og stille omkring hende mens hun sad der i sine egne bedrøvelige Tanker.

Saa hørte hun pludselig Forstuedøren gaa, Fodtrin lød hen over Gulvets Fliser, Stuedøren blev reven op og — hun foer op af Stolen med et halvkvalt Raab og slog Hænderne sammen. —

Reinhold — ja, Reinhold var det, som ilede hen imod hende og sluttede hende i sin Favn. „Min hjertenskære Fæstemø! Undret dig har du sikkert, at jeg kunde forlade dig saa brat, men vide skal du, at jeg kaldtes bort formedelst en Arv, der er tilfalden mig efter en Frænde, som nys døde i Holland; svært faldt det mig at drage af, uden at se dig og byde dig Farvel, kunde ej heller faa skikket dig Bud, eller naa at vinde tidligere tilbage, først i denne Dag er jeg hjemkommen!"

„Aa, Reinhold, Reinhold, saa vender du dig da alligevel ej ligesom alle de andre borte fra os i Nøden? Den arme Manelle er dig kær endnu?"

„Kær," raabte han med sin vante, glade og frejdige Røst, og trykkede hende fastere til sit Bryst. „Kunde du tvivle derom, Manelle, endog jeg blev borte en Stund?"

„Hvad skulde jeg tænke? jeg vidste jo, at din Fader forbød dig at pleje Omgang med Heksens Frænke, den ene efter den anden vendte os Ryggen, om det saa var Naboens Ollegaard, som før var min gode Veninde, trak hun sig tilbage fra mig, som havde jeg Pesten, og saa en Dag kom Gertrud hjem og havde hørt sige, du var forrejst Staden, senere hed det, at du skulde trolovest med Datteren af den rige Raadmand henne paa Fisketorvet.

Reinhold rystede paa Hovedet, og Manelle lo og græd paa een Gang, mens hun klyngede sig til sin Ven. „Men — Reinhold — ved du, hvad der vil ske i Morgen?" hviskede hun gysende.

„Ja, og paa høje Tid er det, at jeg er vendt hjem, formærker jeg. Bleg er du om Kind og røde af Graad er dine klare Øjne, men nu skal alt vorde godt. Ikke er det umuligt, at vi endnu kan fri Kirsten fra Baalet — du selv faar gøre dig rede saa hastig som mulig, thi vide skal du, at nu er Stunden kommen, hvor jeg kan hjemføre dig som Brud til et Sted langt

borte her fra disse Steder, hvor alt det tunge og trange er overgaaet dig, Skibet, der skal føre os til Holland, er alt sejlklart."

„Og Morbroder Jakob?" Manelle, der nys straalede af Fryd, rystede pludselig paa Hovedet. „Ak, min Hjertensven, kan du tro, at jeg vil forlade ham, som har været mig i Faders Sted, og som nu ej har det, hvortil han kan hælde sit trætte Hoved?" Haan paa Haan har de dænget over ham, Heksens Husbond, hans Kraft er brudt, og haardt har han Omhu og Pleje nødig."

„Visselig, og den skal han faa — du høre nu kun, hvad jeg har at sige dig, om det skal lykkes, hvad jeg har udtænkt, da er ikke nogen Tid at spilde."

Og Manelles Betænkeligheder maatte svinde, efterhaanden som hun lyttede til sin Vens Ord. Som en Drøm var det atter at sidde med sin Haand i hans og kende sig saa tryg og skærmet — det var som at være kommen i en sikker Havn, hvor der var Ly og Læ for alle Storme! Og da de efter en Stunds Forløb skiltes, havde de truffet deres Aftale, og hun havde givet ham sit bestemte Løfte; saa favnede han hende endnu en Gang, hviskede hende endnu et Par fortrøstningsfulde Ord i Øret, og skyndte sig saa bort. Manelle saa efter ham med foldede Hænder, idet han forsvandt i Sommeraftenens Skumring. „Gud Herren lade ham fange Held til, hvad han har for!" hviskede hun frem for sig. —

Det var nogle Timer senere, den gamle Stad syntes at sove, men endnu sad Jokum Sivertsen ved Bordet, bøjet over sine Regnskaber. Et Smil spillede om hans lumske Mund — ja, han havde fremdeles Held med sig, paany var det lykkedes ham at skaffe sig en Skibsladning Varer hjem og snyde paa Tolden, hans Formue øgedes stadig, Lykken tilsmilede ham visselig! Pludselig saa han op — henne i Døren stod en Mand hyllet i sin Kappe og med Hatten trukken dybt ned i Øjnene. — —

„Hvad nu, hvem er I, og hvad vil I paa denne Tid af Døgnet?" spurgte Vantsnideren barsk idet han rejste sig.

„Kun sige jer et Ord eller to, Jokum Sivertsen," Manden kom nærmere. „I er Skyld i, at Kirsten Andersdatter er svoren til Ilden, om det blev kundbart, vilde det koste eder eders Hals, jeg tænker derfor I vil være den, som frier hende fra Baalet i Morgen."

„Hvem I end er, saa maa I være galen!" Købmanden slog en høj Latter op.

„Vil I kanske nægte, at I, for at hævne jer og bringe Sorg og Elende over det Hus, hvor man havde nægtet at tage imod

jer som Bejler, fik den gamle Lucie, det Skarn, til falskeligen at klage Kirsten an og lyve hende paa?"

„Om saa var, at jeg havde gjort det — nu ja, jeg hader den Kvinde, hun stod mig stedse imod, og vendte den Piges Hjerte fra mig, som jeg begærede; Hævnen er sød — ej rører jeg en Finger for at frelse hende!"

„Er det eders sidste Ord?" —

„Ja, og dette kan I endda faa i Tilgift." — Vantsnideren var sprungen et Skridt frem, en Kniv blinkede i hans løftede Haand og rettedes mod den fremmede Mands Bryst, men denne var ham for hastig, han kastede sig over ham og vristede Kniven af hans Haand, omklamrede ham, der forgæves søgte at gøre sig fri, og brødes med ham en Stund, løftede ham saa op i sine stærke Arme og slyngede ham hen ad Gulvet, hvor han blev liggende som bedøvet.

Da de fangne Kvinder om Morgenen skulde føres til Baalet var Kirsten Andersdatter ikke iblandt dem. Fanden selv maatte vel sagtens have hentet hende om Natten, for en af Bysvendene, der holdt Vagt, havde kort efter Midnat hørt ligesom en Skraben og Puslen og Lyden af en hul Røst nede fra Fangehullerne, og da han noget efter dristede sig til at kigge ud, var det som et Par store, sorte Vinger flagrede ham forbi, mens han tillige fik som et Stød for Brystet saa han tumlede tilbage og intet sansede mere.

Men samme Dag Heksene led deres Straf paa Gammeltorv, stævnede et Skib ud af Havnen, det førte Reinhold og hans unge Brud til deres ny Hjem i Holland, hvor Manelle snart i et lykkeligt Ægteskab glemte de sidste Dages Prøvelser og Genvordigheder, og hvor en Skipper mente at have set en Kvinde, der lignede Kirsten.

Jakob Sørensen var dog ikke, som hun havde haabet, fulgt med hende, han var hensunken i Sløvhed, et fuldstændigt Vrag, og maatte efterlades til den trofaste Gertruds Pleje; senere maatte han indlægges som Lem i Helligaandshospitalet, og her endte den en Gang saa lykkelige og velstaaende Mand sine Dage.

Ophavsmanden til hans Ulykke nød ikke længe sin Triumf — en Morgen fandtes han kvalt i sin Seng og alle hans Gemmer opbrudte, hans Skriver havde bestjaalet og dræbt ham, og han havde faaet sin velfortjente Straf.

Stakkels Frithjof.

Af M. Dorph.

Med Tegninger af Alfred Schmidt.

Frithjof Petersen har en lille Cigarbutik og et stort poetisk Talent. Han har dertil en lille gesvindt Kone, som fermer om hele Dagen og passer Forretningen, medens han selv ligger paa Chaiselongen og digter.

Endelig har han udmærket Appetit og en stadig tilbagevendende Tørst, som kun kan slukkes i en Pilsner, og da han desuden næsten aldrig faar Motion, er den slanke, lyslokkede Petersen med Aarene bleven en grumme velnæret Skaldepande.

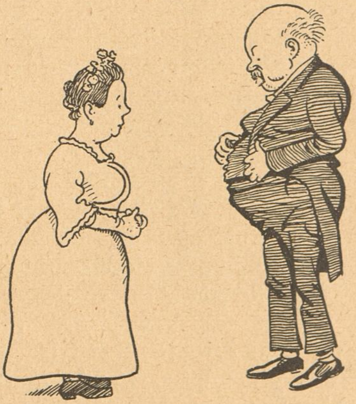

Hvert Øjeblik maa hans Gitte sætte bredere Ryg i Vesten og Kiler i Permissionerne, værst kniber det med Kjolesættet, det sidder snart om ham som Skindet om en Aal, og forleden Aften gik det galt — rent pinende galt! Begravelseskassen holdt Julebal — Fru Gitte havde hele Dagen ekspederet Kunderne med Hovedet malerisk drapperet med himmelblaat Automobilslør, bag hvilket Krøllenaalene forputtede sig.

Mellem hver Gang hun solgte „tre til sytten", vimsede hun ud til Strygebrædtet for at opdampe Frithjofs sorte Klæder, som hun havde „lagt ud" til den yderste Grænse.

Frithjof laa paa Chaiselongen og repeterede for fyrretyvende Gang den versifiserede Tale, hvori han vilde hylde Damerne, og i Sovekammeret var hans Hjærtes Dames Balpynt lagt frem, den bordeauxrøde Fløjls med Perleagramanerne.

„Hil sidde I Damer, I Frøkner og Fruer, som stævnede hid fra de fredfyldte Stuer —", begyndte han igen, men afbrødes af Fruen:

„Se saa, lille Far," sagde hun, „saa lukker vi Butikken og saa er det Tid, at vi smykker os."

Hun blev nydelig med Silkeroser i Haaret og Silkehandsker paa Hænderne, og han blev ogsaa nydelig, men med mere Besvær. Tøjet strammede ham ærlig talt nedersaksisk, med Respekt at melde; det var næsten umuligt at faa Bukserne halet paa.

„Jeg maa smide Underbukserne," mente Petersen.

„Ikke paa nogen Maade!" raabte Gitte, „du gaar hen og faar en Lungebetændelse paa Halsen, hvis du lægger dem — nej, lad du mig hjælpe!"

Og med forenede Kræfter kom Tøjet paa.

„Du ser nobel ud, Frithjof," sagde Fruen, „du ligner Kammerjunkeren henne paa Hjørnet, ham de siger, der bruger Støvleknægt til at trække Benklæderne af med — det er netop fint med stramme Klæder."

„Vorherre bevares!" sukkede Petersen, og saa kom de afsted.

Med Sporvogn kom de fra Dør til Dør, omtrent, havde kun faa Minutters Gang til Festlokalet.

„Et væmmeligt Føre!" udbrød Frithjof, da de traadte ud af Sporvognen, „pas paa, du ikke falder, Gitte."

Badous, der dejsede han selv, gled paa de isglatte Brosten og satte sig med et Brag midt i Rendestenen.

„Gud, stødte du dig, lille Petersen?" spurgte Fruen.

„Jeg gjorde det, der var værre," jamrede han, „jeg revnede!"

„Revnede?"

Ja, Petersens snævre Festhylster var revnet, midt over det ene Ben, lige over Knæet løb en lang Revne.

„Naa hvad, trøstede Fruen, „vi hefter det sammen med et Par Knappenaale, du danser jo alligevel ikke."

Ægteparret kom temmelig sent, de fleste Gæster var samlede i Balsalen; Dameværelset stod tomt, saa der kunde Frithjof da nok blive repareret.

Men Skaden var større end forventet.

„Der er ikke andet for, du maa have Bukserne af," sagde Fruen; „ikkesandt, lille Frøken," agde hun til Opsynsdamen, „De laaner mig nok Synaal og Traad og gaar lidt udenfor imens og passer paa her ingen kommer!"

Som sagt saa gjort. Ægteparret blev alene, Døren lukket i Laas og Arbejdet begyndte.

Petersen fik halet Permissionerne af og lagde sig taalmodig paa Chaiselongen, iført Spidskjole og rosenrøde, strikkede Underbenklæder af Gittes eget Fabrikat — Netmasker paa Træpinde.

I det samme dundrede Opsynet paa Døren:

„Frue, Frue, De maa øieblikkelig lukke op igen! Der er en gammel Dame, som ogsaa er falden og har faaet Næseblod, det tyller a' hende, saa vi maa straks ha' hende ind til Servanten og ha' hende vasket!"

„Det er umuligt, ganske umuligt!" raabte Hr. og Fru Petersen i Duet.

„Det nytter ikke," raabtes i Kor udenfor, „De maa øjeblikkelig lukke op!"

„Der er en Tapetdør, lille Frithjof," sagde Gitte, „aa, vær sød, spring lidt ind i det Skab, mens jeg lukker Damen ind."

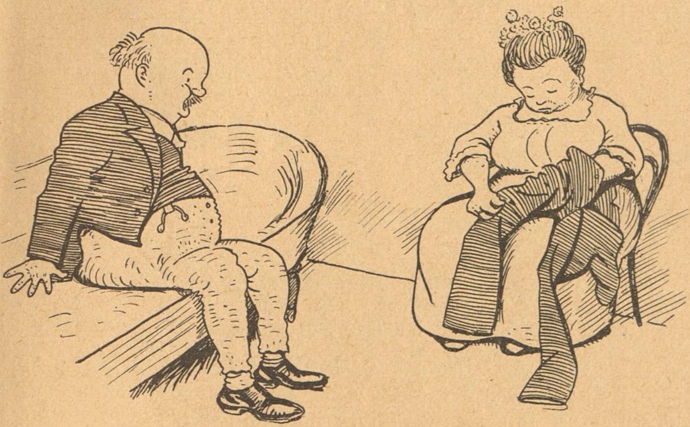

Petersen maatte, hvor nødig han vilde, dog til det — naa, derinde kunde han vel ogsaa repetere sin Tale.

Langsomt og værdigt — som det var hans Vane — traadte han ind gennem den snævre Dør, højlydt deklamerende:

„Hil sidde I Damer, I Frøkner og Fruer" — men afbrødes af et mangestemmigt Hyl. — Kvindehvin og Mandfolkelatter blandedes til en larmende Disharmoni.

Forfærdet saa' han sig om og begyndte saa som rasende at bearbejde Døren.

„Luk op, Gitte — for Satan, saa luk dog op —!"

„Det er umuligt, lille Petersen, ganske umuligt — Damen har Næseblod —."

„Det er mig revnende ligegyldigt — luk dog op, Menneske — jeg staar jo midt i Balsalen!"

„Du almægtige!“ skreg Gitte, „og her er ogsaa fuldt af Damer!“

Saa besvimede Frithjof, med et Klask dumpede han om for anden Gang i Aften. Sin Festtale fik han ikke afleveret — dertil var han altfor angrebet og Bukserne med — stakkels Frithjof!

Humoristiske Smaating.

Et godt Middel.

Patienten: „Jeg kan ikke tage den rædsomme Medicin.“

Lægen: „Det er der heller aldrig nogen af mine andre Patienter der kan, men de bliver raske alligevel.“

Fra Skolen.

Læreren: „Gud er alle Vegne, kære Børn, i Stuerne, i Køkkenet og i Kælderen.“

Jens: „Hos os er han ikke i Kælderen.“

Læreren: „Jo vist er han saa.“

Jens: „Nej for vi har ingen Kælder.“

Et knust Hjerte.

„Den Dame derovre har næsten knust min Broders Hjerte.“

„Saa — er hun saa grusom.“

„Nej, men han hævede sin Forlovelse med hende. Dagen efter arvede hun 200,000 Kr., og nu vil hun ikke have ham igen.“

Et uopdragent Menneske.

Af Alexander Svedstrup.

Med Tegninger af Forfatteren.

Hvis unge Hr. Freddy (Søn af afdøde Oberstløjtnant Freddy) havde hørt, at nogen havde kaldt ham et uopdragent Menneske, vilde han have tabt Mælet af Forbavselse. Og alle hans Venner vilde have raabt op om, at man kunde sige alt muligt om Freddy undtagen netop det, at han var uopdragen.

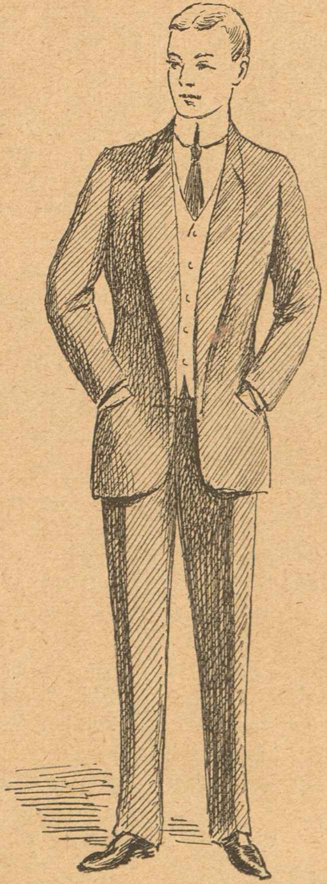

Freddy, som ikke alene i Henseende til Manchetlinned (faste Flipper) og Snittet paa Frakkeopslagene var en fuldendt Gentleman, men i hele sin Optræden! Freddy, som udfoldede det mest indtagende Galanteri overfor ældre Damer og med den høfligste Overbærenhed paahørte gamle Herrers Ungdomserindringer! Freddy, som var Højesteret i alle Sager, der angik god Tone, og kunde klare de vanskeligste Spørgsmaal, for Eksempel om, hvorvidt man burde spise Slikasparges med Fingrene alene eller med tre Fingre og een Gaffel eller med to Gafler!

Dog hør, hvad en Vismand siger: Vel opdraget er kun den, der har lært at gøre et ærligt Arbejde og dertil lært at glæde sig ved det.

Dette havde Freddy ikke lært, og derfor fortjente han i Virkeligheden at kaldes et uopdragent eller i det mindste et daarligt opdraget Menneske.

Naturligvis var det hans Moder, der havde ødelagt ham.

Oberst Smith, gammel Ven af Familien Freddy, havde en Gang vovet at udtale netop den Mening til Fru Oberstløjtnantinde Freddy.

„De ødelægger den Dreng!“ havde han sagt.

Det skulde han maaske ikke have sagt, thi alt, hvad han opnaaede, var, at Fru Freddy slog Hænderne sammen, udgød Taarer og stammede: „Jeg!?!? Jeg ødelægge min Dreng!!?“ Og siden den Dag havde Fru Freddy tabt al Agtelse for Oberst Smith.

Men Oberst Smith havde Ret. Fru Freddy havde paa samme Maade, som 303 Millioner andre Mødre, ødelagt sin Søn ved at lære ham at modtage uden at yde Gengæld. Hun havde forkælet ham ved at skærme ham mod alle Livets Besværligheder. Han fik Lov til at gøre, hvad han havde Lyst til, og lade være at gøre, hvad han ikke havde Lyst til. Vilde han en Dag ikke i Skole, var det virkelig Synd at tvinge ham; uagtet Fru Freddys Pension var lille og hendes Formue alt andet end imponerende, skulde unge Freddy ikke mærke, at han var mindre velstillet end Kammeraterne; han skulde have de fineste Klæder, den lækreste Skolemad, den bedste Cycle og Ur med Guldkæde.

Denne Opdragelsesmethode fulgte Fru Freddy til unge Freddy var over de tyve.

Den tidligere omtalte Vismand siger:

Der er ikke noget saa godt for en ung Mand som at lære at forsage og være tilfreds med en Kop tynd The og en Hvedetvebak, medens andre kombinerer en halv Hummer med en Chateau Yquem, være tilfreds med at gaa, medens andre kører i Bil, og med at staa udenfor Teatret og studere Plakaten, medens andre gaar indenfor. Men Fru Freddy, som aldrig havde lyttet til Vismandens Tale, tog alle Forsagelserne paa sine Skuldre. Det var hende, der drak tynd Te, medens den elegante unge Freddy med Kendermine smagte paa Yquem'en; det var hende, der stod udenfor Teatret, mens den kære Dreng gik i første Parket i Kjole og hvidt (ikke i Smoking).

Kort sagt, unge Freddy var blevet opdraget til at gaa i Hundene, og vilde sikkert være gaaet den Vej, hvis Moderen havde haft Kapital nok. Nu saa Fru Freddy imidlertid med Forfærdelse, at der næsten ikke var mere igen af hendes Formue. Nu maatte der gøres noget alvorligt for at faa en Stilling for Sønnen. Hidtil havde alle Anstrængelser været forgæves; hvor ubegribeligt det end forekom Fru Freddy, saa lod det til, at disse Direktører og Generaldirektører, hvis Pligt det var at sørge for unge Men-

neskers Fremtid, ikke kunde se, hvor vidunderlig hendes Dreng var. De spurgte om Eksamen og den Slags, — Herregud, som om ikke enhver Bondedreng nuomstunder kan møde op med Eksaminer!

Fru Freddy spekulerede og spekulerede. Der maatte gøres noget alvorligt, og i sin Nød erindrede hun pludselig gamle Oberst Smith; — ja, der var ikke andet for, han maatte hjælpe!

Og Oberst Smith, som intet hellere vilde, end hjælpe sin Vens Hustru og Søn, henvendte sig til alle de Væsener, han kendte: Jernbanevæsen, Bankvæsen, Postvæsen, — forgæves, overalt var

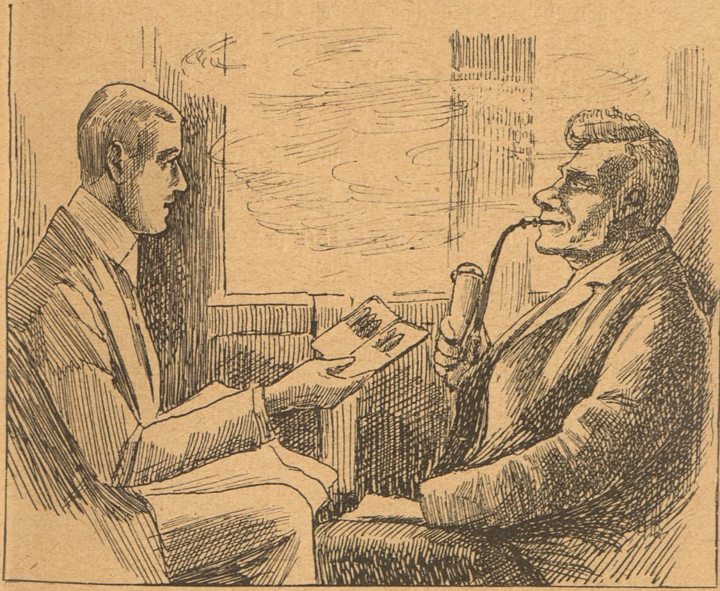

man overbebyrdet med unge Mennesker af god Familie med god Haandskrift.

Just som Oberst Smith skulde sætte sig til at meddele Fru Freddy dette bedrøvelige Resultat, var der en Stemme i hans Indre, der hviskede: Casper Caspersen!

Naturligvis Casper Caspersen! Han vilde ikke sige Nej, naar Oberst Smith bad ham gøre sig en personlig Tjeneste, og kunde nogen opdrage Hr. Freddy til et nyttigt Menneske, maatte det være Casper.

En Uge senere sad unge Hr. Freddy i en 2den Klasses

Kupe paa Vej til Fyen, til en lille By, der dog ikke var mindre, end at den havde formaaet at gøre Købmand Caspersen til en overmaade formuende Mand. Ligeoverfor Freddy sad en pudsig Fyr og røg Pibe. Saadant noget burde egentlig forbydes, tænkte Freddy, — Pibe i 2den Klasse og saa oven i Købet Kirsebærblade eller Tovværk eller hvad det nu var for noget Stinkadoris. Men Manden saa heller ikke særlig fin ud, en meget bredskuldret, daarlig syet Mand med nedfaldende Flip, — Freddy var vis paa, at den var af Celluloid —, formodentlig en Handelsrejsende i Kunstgødning.

Freddy bad ham høfligt om Tilladelse til at aabne Vinduet.

„De kan kanske ikke taale Piberøg," lo den bredskuldrede.

„Naar jeg skal være ærlig, er det det værste, jeg kender," svarede Freddy.

„Ja, ærlig skal man være, — jeg holder forresten ogsaa mest af Cigarer, men det er for dyr Røg, mener jeg."

„Tør jeg byde Dem en Cigar?" Freddy rakte ham sit elegante Etui.

„Mange Tak, mange Tak! 150 pro Mille? Jeg mener det er en til tyve i Enkeltsalg, ikkesandt?"

„Fem og tyve," sagde Freddy med Stolthed.

Da Vognene rullede om Bord paa Færgen, gik Freddy ned og spiste sig en solid lille Middag med en halv Flaske Rødvin til, og efter at have yderligere indtaget en Kop Kaffe med en Benedictiner til, krøb han i udmærket Humør op igen i Kupeen, hvor hans Rejsekammerat just var beskæftiget med at samle sit Smørrebrødspapir sammen.

Medbragt Smørrebrød! Han maa være fra Vendsyssel, tænkte Freddy, og oplagt til Samtale begyndte Freddy med en Forespørgsel om, hvor hans Medrejsende agtede sig hen; — det viste sig, at han skulde til samme By som Freddy.

„Saa kendte han vel Købmand Caspersen?"

„Kender og kender!" svarede hans Rejsefælle. „Skal De kanske have noget med Caspersen at gøre?"

„Nej, aldeles ikke (Fredy vilde ikke miste noget af sin Prestige ved at fortælle, at han skulde tiltræde en Plads i et saa jævnt Firma). Jeg har blot hørt ham omtale; han skal nok være en grov Karl."

„Grov og grov! Ja, det kan der nok være noget om."

„Millionær, siger man."

„Man siger saa meget."

„Ganske simpel Fyr, begyndt som Gaardskarl, ikke sandt?"

„Simpel og simpel! Bedre at begynde forneden end at ende forneden."

„Han skal have en nydelig Datter?"

„Nydelig og nydelig! unge Pigebørn er jo altid nydelige."

„Storartet bemærket! Hvis jeg bliver i Byen, skal jeg se lidt paa hende. En Pige med en Million, det er ikke det værste."

„Det er allenfals den letteste Facon at tjene en Million paa," sagde den Medrejsende.

Da de to Herrer traadte ud paa Stations-Peronen i den lille By, stod Freddy med sin Haandkuffert og saa sig om til alle Sider. „Ikke en Drager, ikke en Hotelkarl! — Skandaløst!"

„Saadan en Smule Haandkuffert kan man vel nok selv bære," sagde den Medrejsende.

„Det er i hvert Fald den Slags Ting, man ikke gør," svarede Freddy.

„Har De trakteret mig med Cigarer, kan jeg vel bære Deres Tøj, saa gaar det lige op."

Trods Freddys Protester, tog den bredskuldrede Mand Freddys Haandkuffert og bar den, tilligemed sin egen, lige op til Hotellets Port.

Freddy trykkede rørt hans Haand.

Freddy lod Hotelkarlen hente sin indskrevne Bagage, klædte sig om og benyttede Aftenen til at se paa den By, der skulde smigre sig med at være hans Hjem i den nærmeste Fremtid.

Først næste Formiddag begav han sig til Casper Caspersens Købmandsgaard; den laa med en umaadelig lang toetages Facade ud til Hovedgaden med en aaben Port midtpaa. Butiken lignede en almindelig Stuelejlighed, i hvis Vinduer alle mulige forskellige Genstande havde anbragt sig imellem hverandre paa den mest tilfældige og mest demokratiske Maade, Letøj og Kotøjr mellem Kaffekander og Appelsiner og Regnkapper, Konserves, Træsko og Vinflasker. Gaarden var fyldt med Vogne og Tønder og Kasser, Bjerge af Kul, Taarne af Tømmer og Mure af Drænrør.

En Karl viste ham ind til Caspersens Kontor. Freddy pillede et Støvgran af sit Ærme, undersøgte sit Ansigt i Lommespejlet, rettede paa Slipset og bankede paa.

Da han kom ind i det lavloftede Rum, befandt han sig i en Piberøg, hvis Buket han syntes at erindre, og henne ved Skrivebordet saa han en Ryg og et Par brede Skuldre, som han ogsaa syntes at erindre. Og da Caspersen vendte sig mod den indtrædende, kendte Freddy — o Himmel! — den Medrejsende fra Dagen forud.

Caspersen var ikke nær saa overrasket som Freddy. Han nikkede blot og sagde: „Jeg tænkte det jo nok; jeg gisnede det. Men lad os nu komme til Sagen. Altsaa De er (her fandt Caspersen et Brev frem) en ung Kavaller, som ikke kan noget uden at bruge Deres Moders Penge, og nu skulde jeg altsaa lære Dem at blive et ordentligt Menneske. Det er et haardt Arbejde, og Held faar man sjældent af det. Men altsaa, jeg har lovet gamle Smith her — Caspersen pegede paa Brevet — at probere. Saadan en fin Herre, som De, ved naturligvis, hvad en Gentleman er for noget, — en Gentleman, det er en, der holder sit Æresord. Nu ligger Sagen altsaa saadan, vil De give mig Deres Æresord paa, at De bliver her et Aar og gør alt, hvad De bliver sat til, efter bedste Evne og uden at mukke? Eller vil De hellere rejse hjem med det samme, — det vilde være det behageligste for os begge to?"

Freddy stod lidt og betænkte sig. Paa een Maade vilde han helst dreje sig flot rundt og vise denne tarvelige Caspersen, at han var meget for fornem til at finde sig i hans Skolemestertone, — men paa den anden Side vilde han meget nødigt gøre sig latterlig ved at komme tilbage til Venner og Bekendte to Dage efter, at man havde fejret hans Afrejse med en bevæget Festlighed; han saa i Aanden Moderens Ansigt, hvis han kom tilbage med Aftentoget.

Altsaa gav han Caspersen sit Æresord.

Derefter optrak Caspersen Linierne for Freddys Livsvilkaar. Han vilde faa alting frit i Huset og en beskeden Løn. Hver Maaned vilde der blive sendt et ganske lille Beløb hjem til Fru Freddy, fem Kroner f. Eks. Det er for Princippets Skyld, forklarede Caspersen, Æresgæld.

„De ved naturligvis, hvad Æresgæld er?"

Freddy nikkede. Han huskede meget godt, at Moderen engang havde maattet pantsætte en gammel Sølv-Temaskine for øjeblikkeligt at skaffe ham Penge til at betale et Tab i et Hazardspil. Jo, Æresgæld kendte Freddy.

„Æresgæld, fortsatte Caspersen, det er det, som ethvert Barn staar i til Forældrene. Det burde slaas op i Skolerne! Jeg kan tænke, at De har ikke saa lidt at betale af paa, saa det forslaar jo ikke meget i Begyndelsen, men naar man bliver ved saadan Aarene igennem — og som sagt Princippet. Og nu altsaa begynder vi med det samme."

Samme Eftermiddag fejede Freddy Gaden udenfor Caspersens Forretning. Han undrede sig over, at ikke alle Byens Folk stimlede sammen om ham, men det lod virkelig til, at de ikke kunde se Forskel paa Freddy og en Gaardskarl.

Frygtelige Ydmygelser maatte stakkels Freddy døje. Undertiden syntes han, at den Behandling, han udsattes for, maatte retfærdiggøre ham, naar han brød sit Æresord og løb fra det hele, men han blev og nøjedes med at skrive Breve til sin Moder, fulde af Eksempler paa Caspersens Brutalitet. Freddy havde mistet ethvert Gran af Overlegenhed og skælvede for Caspersen, saaledes, som enhver i Forretningen skælvede for ham. Det var, som om Caspersen var udrustet med ukendte Sanser, der tillod ham at se ikke alene ind i lukkede Skuffer og afsides Baggaarde, men ogsaa ind i Drengenes, Kommissernes og Kontoristernes inderste Personlighed. Han saa enhver Uorden og slog ned paa den som en Høg. Det vilde ikke have undret Freddy, om Caspersen havde ladet ham stille til korporlig Revselse. Man kunde vente sig alt af Caspersen. Men Caspersen nøjedes dog med at skælde ud og erklære, at Folkets Ulykke nuomstunder laa i, at Børnene ingen Prygl fik som smaa. Den, der elsker sit Barn, revser ham i Tide og paa rette Sted, sagde Caspersen, men nuomstunder er det blevet Skik og Brug at anse en Drengs Bag for et helligt Sted.

Det viste sig imidlertid, at Freddy hverken var upraktisk eller dum, og efterhaanden fandt han sig til Rette i Forholdene. Hans Humør bedredes betydeligt, ligesom hans Udseende; han blev mærkelig tyk af den daarlige Kost og den tidlige Opstandelse om Morgenen. Da han havde været det kontraherede Aar i Forretningen, ønskede han ikke at skifte Plads, og Caspersen ønskede ikke at blive af med ham. Caspersen var ikke saa slem, som man skulde tro. Den lille By var heller ikke saa slem. Vel var det forbudt at besøge Hotellet eller andre offentlige Steder, men Selskaberne var talrige, Familierne elskværdige, og Frk. Caspersen var virkelig en storartet, sød ung Pige. Der kom nok af Ungdom hos Caspersens; der var lystige Aftner med improviseret Dans; der var Dilettantkomedie og Skovture, og Freddy fik Brug for sine gode Klæder og sit belevne Væsen og sine Smaatalenter.

For at gøre Fortællingen kort, — det endte med, at Freddy med Aarene blev en af Caspersens betroede Mænd og sluttelig forlovet med Datteren.

Saaledes gaar det i enhver ordentlig Almanakfortælling, men som man ser her, kan det ogsaa ske i Virkeligheden.

Ja, her kunde Historien have endt, hvis den havde været en almindelig Historie. Forfatteren havde kun behøvet at tilføje, at Caspersen trykkede de to unge til sit Hjærte og overdrog Freddy Forretningen og en halv Million, hvorpaa de unge giftede sig,

fik yndige Børn og levede lykkeligt i mange Aar. Men lader os sandhedskærligt holde os til Virkeligheden og skildre, hvorledes det gik til med Forlovelsen og Caspersens Stilling til samme.

Da Caspersen hin Søndag Formiddag traadte ind i Spisestuen og saa de to unge, smukke Mennesker sammensmeltede i et langt Kys bag Kobber-Temaskinen (Caspersen gik i Filttøfler Søndag Formiddag), blev han tilsyneladende ikke overrasket, i hvert Fald ikke nær saa meget som de unge. Og da Datteren efter Bordet betroede sin Fader, at hun og Freddy var forlovede, sagde han blot:

„Ja, naturligvis, naar man kysser hinanden, er man forlovede."

„Og du har ikke noget imod det?"

„Jeg, ih bevares!"

„Jamen, vi vil jo gerne gifte os."

„Naturligvis, naar man forlover sig, vil man gerne gifte sig."

„Jamen, jeg mener, at du har sagt saa tidt, at hvis jeg gifter mig, vil du testamentere din Formue til et Legat for Byens Trængende, men hvis jeg ikke gifter mig, saa . . ."

„Ja, saa faar du Formuen. Ja, det staar fast."

„Du vil altsaa ikke have, at jeg maa gifte mig?"

„Naar en fornuftig Pige gifter sig, er det med en Mand, der ikke tager hende for Pengene, ikkesandt, en Mand, der kan forsørge en Kone, ikkesandt, og saa behøver man ingen Penge. Og naar du gifter dig og foretrækker en Mand for en lad mig sige temmelig stor Formue, saa er det, fordi du holder af ham, ikkesandt, og paa den snedige Maade skabes der en vis Garanti for et lykkeligt Ægteskab? I Ægteskaber gælder lige det stik modsatte af, hvad der gælder i Forretninger: jo større Kapital, desto større Risiko."

Freddy og hans Forlovede rasede! At en Fader vil gøre sin Datter arveløs, fordi hun gifter sig! Det var uhørt.

Men det vidste de to unge, og det svor de, at intet skulde skille dem.

„Lad ham beholde sine Penge," sagde Freddy (med et Suk), „naar bare jeg beholder dig! Havde jeg blot en Smule Kapital, saa skulde jeg lave en Konkurrence-Forretning lige for Næsen af den gamle, og vise ham, at jeg ikke behøver hans Penge."

Og Freddy udviklede, hvor gammeldags Caspersens Forretning blev ledet, ingen Avertering, ingen Telefon, ingen Skrivemaskine.

Freddy vidste ogsaa, hvor han vilde indrette sin Konkurrence-Forretning. Der laa en mægtig Ejendom ud til samme Gade som Caspersens, et nedlagt Brænderi; den havde en vældig Have og store Marker, der vilde blive til Byggegrunde med Tiden. Der

laa en Formue, og det hele kunde faas for en Spotpris, om man blot havde en Smule Kapital.

Freddy og Frk. Caspersen blev officielt forlovede, og Caspersen gjorde ovenikøbet et overordentlig flot Forlovelsesgilde, men Udsigterne til Bryllup var ikke stort forbedrede.

En Dag vovede han et Angreb paa Caspersen. Der var en glimrende Forretning til Afstaaelse etsteds, om han vilde laane ham Kapital?

„Nej," sagde Caspersen.

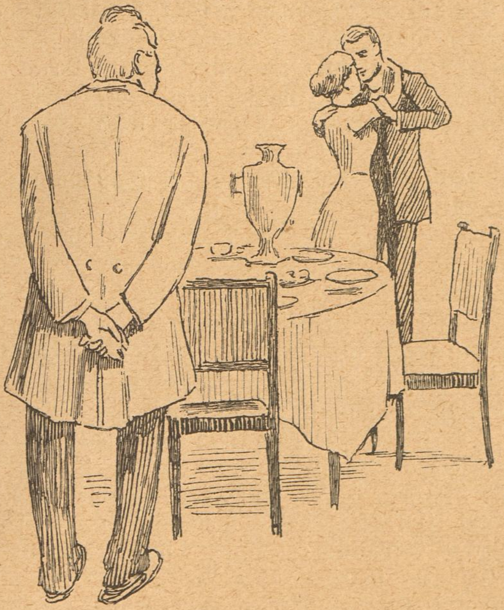

Da var det, at Freddy for Alvor blev vred og aabnede Munden og sagde ham en hel Del ubehagelige Sandheder; samtidigt sagde han sin Plads op og lovede sig selv, at nu skulde han sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at skabe en Forretning lige for Næsen af Caspersen. Ladet med Energi foer Freddy rundt til Byens velstillede Borgere, til Leverandører i Hovedstaden, til gamle Venner og vildfremmede Folk; og som det er gaaet mange energiske Folk før Freddy, han fik Laan og Kavtion og Kassekredit og løbende Kredit og aabnede sin Konkurrenceforretning i den gamle Brænderi-Ejendom, som han fik tilleje, indtil den muligvis blev solgt.

Og Forretningen gik. Freddy averterede og maskinskrev og telefonerede og cyclede paa Landet og pressede Caspersens gamle Kunder og sled fra Morgen til Aften.

De unge giftede sig, og trods det spændte Forhold gjorde Caspersen et overvældende Bryllupsgilde. De unge indrettede sig i største Beskedenhed; Svigerfaderens Formue styrkede Freddys Kredit, og Forretningen blomstrede op, men alligevel stod Freddy en skønne Dag i det skrækkeligste Bekneb for Penge. Han havde ikke nær Driftskapital nok til den stigende Omsætning. Han vidste ikke sine levende Raad.

Da skete det, at Bankbestyreren trak ham indenfor i sit private Kontor og tilbød ham en rundelig Kassekredit. Bankens Bestyrelse havde Tillid til ham og ønskede at støtte ham.

Freddy vendte stolt og lykkelig hjem. Der ser man, hvad et godt Navn og en anerkendt Dygtighed betyder, sagde han til sin Kone.

Han tænkte ikke et Øjeblik paa, at Caspersen havde hvisket med Bankbestyrelsen.

Freddy var ved at faa solid Grund under Fødderne, da der atter indtraf en Kalamitet. Der kom en Liebhaver til Brænderi-Ejendommen, og Freddy kunde umuligt købe den. Den vilde koste over et Hundrede Tusind Kroner.

Det forfærdelige skete. Ejendommen blev solgt. Til en Københavner, sagde man.

Netop som alt dette skete, beredte man sig til Barnedaab hos Freddys. Unge Fru Freddy og Freddy havde talt om, at Drengen trods alt burde opkaldes efter Caspersen og hedde Casper. Muligvis haabede de hver for sig i Stilhed paa, at en saadan Venlighed skulde blødgøre Caspersens. Men i Raseriet over den solgte Ejendom, skiftede de Anskuelse, og Drengen skulde hedde alt andet end Casper. Caspersen skulde ikke staa Fadder; i Grunden skulde han slet ikke bedes til Barnedaabsgildet; men et Par Dage før Barnedaabssøndagen gik Freddy alligevel hen til Caspersen og indbød ham.

„Ja, jeg skal vel være Fadder," sagde Caspersen.

„Jeg synes ikke, at du har interesseret dig saa meget for os, at vi har nogen Grund til at bede dig derom," svarede Freddy.

Daabsdagen kom. Der var kun samlet et lille Selskab, og Stemningen var ikke særdeles løftet.

Caspersen mærkede Køligheden straale ud fra hver eneste Deltager i Festen, men allermest fra gamle Fru Freddy (som havde baaret Barnet). Han havde den gamle Dame tilbords, men hun svarede ham næppe, naar han talte til hende.

I alt hvad der blev sagt, mærkede Caspersen skjulte Bebrejdelser, i Undskyldningerne for den tarvelige Middag, i den overstrømmende Kærlighed mod den gamle Fru Freddy osv. Ja Freddy holdt endog en rørende Tale for sin Moder, i hvilken han ikke alene skildrede, hvilken Betydning det havde haft for ham at blive opdraget af en saa mageløs Moder, men tillige antydede, at han kendte Folk, som aldeles intet Hjærte havde for deres Børn.

Caspersen syntes mærkeligt nok ikke at være videre trykket af alt dette.

Lidt før man skulde lade Overflødighedshornet gaa rundt,

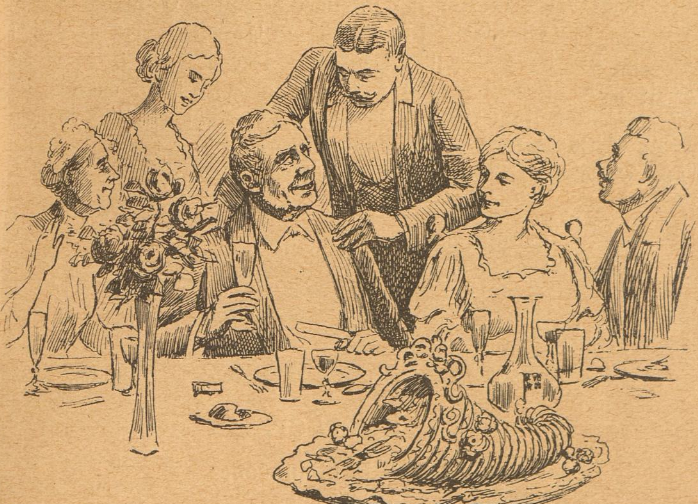

ringede det paa Entredøren. Det var en af Caspersens Lærlinge med en Kurv Champagne.

„Ja, jeg syntes dog, at vi skulde have lidt Skum til at drikke Caspers — naa, det er sandt, han kom jo ikke til at hedde Casper — Skaal i.“

Champagnen blev skænket og skabte ligesom en lille Anelse af Venlighed overfor Caspersen.

Overflødighedshornet gik rundt. Gamle Fru Freddy kigger ind i det og siger: „Jeg synes, der ligger noget!“ Hun trækker en stor højtidelig Konvolut frem, og paa Konvolutten staar der: Til Caspers Forældre fra Caspers Morfar.

„Ja," siger Casperſen, „jeg vidſte jo ikke bedre, end at han ſkulde hedde Casper."

Freddy faar Konvolutten, aabner den og ser underlig ud, tørrer Sveden af Panden, medens han læſer det tykke ſtemplede Ark.

„Svigerfader — Svigerfader!" Freddy rejſer ſig og ſtyrter hen mod gamle Caſperſen.

Freddy har ligefrem Taarer i Øjnene og kysſer min Sandten Caſperſen paa hans ene Kindben.

„Det er Ejendommen — Ejendommen her — Gavebrev!"

„Det er ſaadan en Slags Faddergave" lo Caſperſen. „Jeg troede jo, jeg ſkulde have været Fadder. Men kanſke jeg kan blive det næſte Gang, — for ſaa ſkal han vel hedde Casper!"

Derpaa rejſte Caſperſen ſig med ſit Champagneglas og ſagde: Ja, nu har jeg ærligt ſlidt i det med at opdrage jer to, men nu er jeg ked af det, — nu kan I to give jer til at opdrage — ham den lille Fyr! Det er ſaamænd ikke ſaa morſomt at opdrage Menneſkenes Børn!"

I Løbet af Aftenen blev der udmærket Barnedaabsſtemning.

Akkorder.

Af Carl E. Simonsen.

Man snubler ikke paa de Veje, man aldrig kommer, siger Hr. Østergaard, og han har Ret: Derfor: Pas paa hvor du sætter din Fod.

* * *

Alt og alle forsvinder, men Guds Rige varer evindeligt.

* * *

Naar de rige siger Vittigheder, ler de fattige, men de Vittigheder, de fattige siger, er der ingen, der ler af.

* * *

Hvordan mon Verden havde set ud, dersom Gud havde givet Menneskene hvad de saa bønligt anmodede om?

Bjørnetæmmeren,

en Fortælling fra Kristian den Fjerdes Tid,

af Axel Moe.

Med Tegninger af Resen Steenstrup.

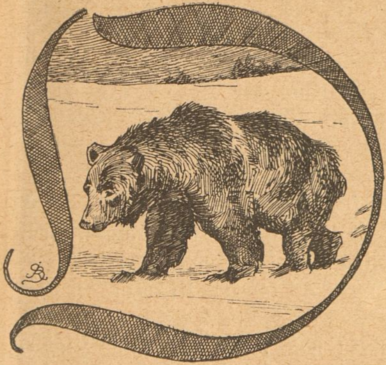

Oppe mellem Fjældene ved Bergen laa der en lille Hytte. Den var gammel og støttede sine frønnede Bjælkevægge til Bjærget.

I Hytten boede der en fattig Enke og hendes Søn, en stærk og rask Knøs paa 17 Aar. Enken kaldtes af alle kun sorte Gertrud, fordi hun tjente lidt ved at helbrede Mennesker og Dyr for Sot og Syge; og det blev ofte af Befolkningen gjort til rene Vidunderkure, som havde med sorte Kunster at gøre; medens Sønnen, som hed Ulf, tjente lidt ved at skære eller snitte i Træ.

Men den største Del af Tiden sad Ulf og drømte om den store Verden, han nu og da fik et Glimt af, naar han blev hentet til Stormændene for at arbejde for dem, og som hans Mo'er, der ogsaa tit blev hentet til de mægtige, kunde tale med om.

En Gang imellem kom der ogsaa en Jæger til deres Hytte og fortalte nyt. Da sad de alle om Ildstedet, hvor Baalet blussede.

Gertrud spandt, medens Katten strøg sig kælent op ad hendes Ben. Ulf snittede, Jægeren sad og eftersaa sine Vaaben, og henne i Hyttens fjerneste Krog, hvor Geden havde sin Stald, hørte man den gnide Hornene mod Bjælkevæggen.

* * *

Et Efteraar rygtedes det i Norge, at der skulde holdes Herredag i Bergen den følgende Sommer. Statholderen i Norge, Jens Juel til Kjeldsgaard i Danmark, havde været nede hos Kong Kri=

stian og aftalt alt, og i Bergen var man allerede nu meget optaget af Kongens forventede Besøg.

Herredagen vilde for en Tid gøre Bergen til Midtpunkt for hele Riget. Alle Handelsmænd forventede desaarsag stor Afsætning af deres Varer til Kongeskibenes Besætninger, — — og mangen en Stormand drømte om at mødes med Kong Kristian og blive udmærket af ham.

Men der var ogsaa een, som ikke var Stormand, og som dog drømte om at gøre sin Lykke under Herredagen, og det var Ulf. Foreløbig maatte han nøje sig med at udfritte alle om, hvordan Kongen var.

„Fortæl mig, hvad du har hørt om Kongen, Mo'er," bad han, naar han og Moderen sad ved Ildstedet i de kolde Efteraarsaftener, og Gang paa Gang maatte Gertrud fortælle, hvad hun havde hørt, da hun om Sommeren havde været en Rejse i Nærheden af Bergen.

„Han skal være en meget før Herre," sagde hun, „— og klog og streng og tager selv Vare paa næsten alt i Riget, skønt det synes fast utroligt, at en enkelt Mand kan det."

„Saa mægtig en Mand bærer vel kostelige Klæder?" spurgte Ulf nysgerrig.

„Ja, det gør han rigtignok; han bærer de dyreste Klæder, der er til, og store Guldkæder skinner paa hans Bryst."

„Hør, Mo'er, vil du ikke prøve at faa Tilladelse til at kurere Kongen, hvis han skulde blive krank, medens han er her?" spurgte Ulf.

„Den Almægtige bevare din Mund!" raabte Gertrud forfærdet, og hendes Rokkehjul gik i Staa. „Hvis Kongelig Majestæt fik Nys om, at jeg stakkels, fattige Kone kunde kurere for Sot og Syge, da kan hænde, han lod mig gribe og dømme til Baal og Brand for Hekseri. Der nede i Danmark brænder han den ene Heks efter den anden, og skønt flere af dem bekender, at de er Hekse, saa er der dog mange iblandt dem, som ikke har haft mere med Hekseri at gøre end jeg, der blot bruger lægende Urter, og som mener, at de intet ondt har gjort; — men paa Baalet med dem ligefuldt!"

„Er Kong Kristian da aldrig bange for, at Heksene skal hævne sig?" spurgte Ulf spændt.

„Ak nej, mit Barn, Kong Kristian frygter ingen Farer, ingen Hekse, ingen Trolde. Han skal en Gang have trodset selve Klintekongen i Stevns, en mægtig Trold i Danmark, og være kommen godt fra det."

„Mo'er, jeg maa se Kong Kristian, naar han kommer til Herredagen, hører du! — Vi maa begge drage over Fjældene til Bergen, og derfor se at tjene mange Penge forinden — —. Ser du, Mo'er, jeg drømmer tit saa underligt om, at jeg skal gøre Lykke hos Kongen!" sagde Ulf.

* * *

Saa blev det Vinter. Sneen faldt tæt, og hvad der ikke faldt ned fra Skyerne, blæste ned fra Fjældene, saa Sorte Gertruds Hytte snart forsvandt mellem Snedriverne. Det var neppe nok, at en og anden Jæger kunde finde den. Ulvene sprang op paa dens Tag og tudede om Natten, saa Mennesker og Dyr indenfor dens Vægge skælvede af Skræk. Nu og da saas der ogsaa Spor i Sneen af en vældig Bjørn, den største, der i mange Herrens Aar var bleven set i de Egne, og som altid forfulgtes af Jægere, der ikke engang undte den Ro om Vinteren, men opsporede den i dens Hi og søgte at dræbe den. Der var gaaet mange Pileskud ind i dens tykke Pels; ja Krudt og Kugler var ogsaa bleven prøvet imod den; men den overlevede al Forfølgelse og tilbageslog alle Angreb, ja, havde allerede dræbt adskillige Mænd, foruden meget Kvæg, fortaltes der.

Ulf var en uforknyt Knøs, vant til mangehaande Farer; men naar hans Moder var taget paa Ski ud i Landet for at bjerge sig Føden og blev borte i mange Dage i Træk, kunde han tidt gribes af Frygt i sin Ensomhed.

Undertiden syntes han da, at han hørte listende Trin om Natten; men saa var det heldigvis kun Katten, der rørte sig, — eller han syntes, at se selve Trolden fra Vestfjældene, og saa var det blot den uskyldige Gedebuk.

Men naar han saaledes Gang paa Gang var bleven beroliget, vovede han sig tilsidst udenfor Hytten, naar det var Dag, og morede sig med at løbe paa Ski, indtil han omsider faldt under Løbet og forslog sit Hoved saa slemt, at han næppe nok formaaede at slæbe sig ind i Hytten. Lige kommen indenfor segnede han om og blev liggende.

Det blev Aften, og i sin elendige Tilstand havde han ikke evnet at lukke Døren efter sig.

Paa en Gang lød der Støj udenfor; men Ulf laa endnu bevidstløs og hørte intet. Et stort Bjørnehoved kiggede ind, og en dyb Brummen lod sig høre. Katten styrtede i blind Angst ud af Døren forbi Bjørnen og forsvandt ude i Sneen for aldrig mere

at komme tilbage igen, og Geden sprang op for derpaa skælvende af Rædsel at segne om.

Ind gennem Døraabningen kom en vældig Bamse. Geden, der atter var kommen til sig selv, forsvandt i et Nu ad samme Vej som Katten, medens Bjørnen snusede ved Ulf, og derpaa gik tungt og ligesom søvndrukken hen i Baggrunden af Hytten og lagde sig ned for at fortsætte den Vinterdvale, som nogen maatte have forstyrret den i ude i Skoven. Forsigtigt slikkede den de vældige Labber, saa rullede den sig sammen, stak den ene af dem ind i Munden og sov ind.

Da Ulf kom til sig selv, og saa hvilken Logerende, han havde faaet, blev han aldeles maalløs af Forbavselse og Frygt og glemte ganske de Smerter, han havde efter sit Fald. Og stort anderledes gik det ikke hans Mo'er, da hun kort efter kom hjem.

Men Ulf listede sig snart nærmere til Dyret, der sov saa fast, at han forstod, at den var falden i Dvale og derfor var uskadelig.

En saa stor Bjørn havde hverken han eller hans Mo'er set før eller blot hørt Tale om. Af dens mange Rifter og Saar, som de opdagede, da de havde faaet Ilden til at blusse rigtig op paa Pejsen*), forstod de, at det var den berygtede Bjørn, de havde for sig. Det var den, der havde gjort saa mange Ulykker i Egnen, og som var blevet jaget forgæves i saa lang Tid. Nu laa den ganske fredelig og sov i deres Stue Time efter Time. — — Ulf lo; det var jo baade et morsomt og billigt Husdyr at have, nu da Katten og Geden havde taget Flugten og sagtens var omkomne ude i Snen mellem Fjældene.

Tre Dage efter var Ulf og den sovende Bjørn de bedste Venner af Verden. Ulf puttede sig uden mange Omstændigheder ind i dens bløde Pels og brugte den halvt om halvt til Sengested. Da smilede hans Mo'er og sagde: „Den vil vi gaa til Kongen med til Sommer."

„Det var en prægtig Plan, Mo'er!" raabte Ulf og dansede af Glæde.

Ved Juletid, da Bjørnen syntes at sove endnu fastere end før, forfærdigede Ulf efter sin Moders Anvisning en Mundkurv til den og gjorde den fast over Bjørnens Snude. Noget senere vækkede Gertrud Bjørnen og tvang den til at staa op. Den adlød brummende af Raseri, men var for tung af Dvalesøvnen til at gøre Modstand. Baade Gertrud og Ulf klappede den nu og talte til den og saa den ind i Øjnene. Derefter fik den Lov til

*) Ildstedet.

at sove videre. Men fra nu af vækkede Gertrud og Ulf den ofte og gentog Eksperimentet, for at Bjørnen nu i sin Svaghedstilstand skulde lære at kende dem.

Da hændte det en Dag, at der kom to Jægere til Hytten og fik Bjørnen at se. — „Den vil vi dræbe!" raabte de.

„Bjørnen er min," svarede Gertrud, „saa I lader den vel nok i Fred."

Saa gik de med Trusler imod hende, fordi hun drev Trolddom og sikkert havde forhekset Bjørnen.

Imidlertid forløb Vinteren. Saa blev det Foraar, og Bjørnen vaagnede en Dag af sig selv. Den rejste sig op, saa sig om og snusede til alt, ogsaa til Gertrud og Ulf, der nu gav sig til at dressere den. De lærte den at gaa paa Bagbenene, at danse og bære Byrder mellem Forbenene, og tilsidst lærte Ulf den at brydes med ham saaledes, at den paa et Tegn af ham lod sig kaste til Jorden, som om Ulf var dens Overmand i Styrke.

Det var Morskab for den raske Knøs. Men Gertrud blev mere og mere betænkelig, da Sommeren nærmede sig, og en Dag, da hun havde været ude at helbrede en Ko, som var bleven syg paa en Gaard i Nærheden, kom hun hjem og fortalte Ulf, at Rygtet gik, at hun skulde gribes af Fogedens Folk, for alle talte nu om hendes Trolddomskunster, og Kongens Embedsmænd længtes efter at udmærke sig nu, da de snart skulde mødes med Kongen. Det var derfor bedst, at de skiltes for nogen Tid. Hun vilde tage af Sted til de store, udstrakte Fjældvidder og holde sig skjult der, indtil Kongen var rejst, og Sindene faldne til Ro; men Ulf skulde drage med Bjørnen til Bergen, naar Herredagen skulde holdes, og forære Kongen den, saa vilde kgl. Majestæt nok tage sig af ham, og saa var hans Lykke gjort.

Ulf blev meget bedrøvet over, at han skulde skilles fra sin Mo'er. De havde jo hele Vinteren talt om deres Rejse til Bergen og glædet sig til i Forening at møde for Kong Kristian. Han kastede sig ind til hendes Bryst og græd af Fortvivlelse. Endnu nogle Dage tilbragte de sammen; men saa slog Afskedens Time, hvor haardt det end faldt dem begge, og Gertrud forlod Hytten og sit Barn og forsvandt snart mellem Fjældene, medens Ulf stod grædende og saa efter hende. Det var ogsaa paa høje Tid, hun drog bort, thi allerede et Par Dage senere kom Fogedens Folk til Hytten for at gribe hans Moder, og han var da glad ved, at hun var undkommen. Men kun med Nød og neppe fik han skjult Bjørnen for Fogeden. Han bandt den et Sted oppe i Fjældet. Rygtet om den var nu temmelig udbredt, og Fogedens Folk kiggede da ogsaa efter Bamsen. Men da de ikke fandt den, mumlede de noget om, at Gertrud vel sagtens havde taget den med til Fjælds, og at det ikke var værd at vove sig op paa de vilde Vidder for at kæmpe med et saadant Utyske. Endnu en Maaned holdt han den skjult, saa trak han af Sted med sin laadne Ven, ad Omveje de mange, mange Mile til Bergen, gennem Sogne, hvor han

ikke var kendt, og hvor følgelig Rygtet om hans Moders Hekseri ikke kunde gøre ham Skade.

*

* *

Bergen var i sit Festskrud, da Kong Kristian kom

Under Kartovernes Brag og Kedeltrommernes og Trompeternes Lyd gled de smykkede Skibe ind til Byen.

Kongen gik i Land og hilste de bevæbnede Borgere, medens Adelsmændene med Kansleren og Statholderen i Spidsen kom ham i Møde med stor Festlarm.

Hele Byen var paa Benene. Alle vilde se Kongen, og med megen Pomp tog Herredagen sin Begyndelse.

Mange Fortællinger gik ganske vist fra Mand til Mand om den Tid, da de tyske Købmænd laa i Strid med Landets Regent; men de Fjendtligheder var længst forbi. „Garperne", som de hed i Folkemunde eller de „Kontorske" vilde saaledes denne Gang gøre megen Stads af Kong Kristian, naar han mødte til Herredagen. Ja, de fleste af dem var stemte for en tre Dages Fest paa Bryggen til Ære for Kongen eller en Gave til ham, bestaaende af et kosteligt Kredensbæger, fyldt med Rosenobler. Man maatte afvente, hvad Vejr, det vilde blive, og saa blev det Regnvejr.

Imidlertid var Ulf kommen til Byen med sin Bjørn og satte straks Kursen efter Havnen. Han kom derved til Garpebryggen, hvor Hanseaterne havde deres Kontorer og Lagere i store, treetages Huse, der laa med Gavlen ud til Bryggen. I hvert saadant Hus boede der mindst hundrede tyske Handelsfolk, som altid havde et eller andet muntert for i deres Fritid.

Da Ulf og Bjørnen traskede ned langs Bryggen, var de netop i Begreb med at optage en ung Tysker i deres Laug. Det foregik i en Gaard, som hed Buergaarden*), og som til Skilt havde en norsk Bonde med en Økse. Men saasnart man fra Buergaarden fik Øje paa Ulf og Bjørnen opstod der stor Forstyrrelse i deres Ceremoni.

„Hallo!" skreg de, greb Bjørnen ved Rebet, der var gjort fast ved Mundkurven, som Ulf havde givet den paa under dens Vinterdvale i Hytten, og trak den ind til alle de festende Garper, der modtog den dresserede Bjørn med Jubel.

„Det er min Bjørn," skreg Ulf, men Garperne for løs paa ham med Stokkeslag, saa han tumlede til Jorden, hvor de lod ham ligge

---

*) Buer = Bauer = Bonde.

Men Lykken stod ham bi.

En Adelsmand hos Statholderen var nemlig paa denne Tid paa Vej til de tyske Købmænds Oldermand for paa Statholderens Vegne at modtage Oplysning om, hvilken Beslutning, de havde fattet med Hensyn til deres Maade at ære Kongen paa, nu da deres Fest maatte opgives paa Grund af Regnvejret. Han fulgtes af en tysk Raadmand, der ogsaa var paa Vej til Møde med Oldermanden og de andre 18 Raadmænd eller „Achteiner" i den saakaldte Skytningsstue.

Men der laa som sagt Ulf midt paa deres Vej, og udenfor Buergaarden dansede Bjørnen.

Begge Herrer spurgte nu, hvad alt dette skulde betyde, og lidt efter lidt fik de nogenlunde oplyst, hvad der var hændt, og at Ulf, som laa der skamslaaet, var den stolte og morsomme Bamses Ejer.

Adelsmanden tog sig straks af Ulf; han lod ham bringe til et Herberg, hvor Knøsen hurtig kom sig; men den tyske Raadsherre, som havde set, hvor vel dresseret og smuk Bamsen var, foreslog Oldermanden, at man skulde købe den af Ulf og anvende den som Gave til Kongen, og saaledes blev det.

Desuden bestemtes i Raadet den Dag, at de kontorske nu skulde forære Kongen det omtalte Kredensbæger.

Endelig, efter tre Dages Regn, blev der atter godt Vejr, og Kongen gik i Land for at modtage de tyske Købmænds Gave.

Højtideligheden i denne Anledning foregik paa Fæstningen, og de tyske Købmænd optraadte med stor Pragt.

Men det mærkeligste var, at da Oldermanden for Garperne havde holdt sin Tale til Kongen og bedt kgl. Majestæt om ej at forsmaa de tyske Købmænds Gave, traadte de 18 „Achteiner", der havde fulgt ham, til Side og lod Døren gaa op for en mægtig Bjørn, der kom ind, gaaende paa Bagbenene, og holdende et stort, gyldent Kredenskar, fyldt med Rosenobler, mellem Labberne.

Da Kongen var kommen sig noget af sin Forbavselse, over dette uventede Skuespil, og af sin store Beundring for den mægtige Bjørn, modtog han med Tak det kostelige Kar med Indhold, som Oldermanden nu fratog Bjørnen og rakte Kongen.

Bjørnen faldt derpaa ned paa Forlabberne igen og rystede paa sit mægtige Hoved.

„Hvo har givet Bjørnen en saa udmærket Dressur?" spurgte Kongen interesseret, og nu traadte Ulf ind i Hallen.

„Her er den Bondeknøs, der har dresseret Bjørnen," sagde

Adelsmanden, som havde fundet Ulf udenfor Buergaarden og taget sig af ham.

„Er det dig?“ spurgte Kongen venligt, „— hvad er dit Navn, og hvor er din Hjemstavn?“

Ulf bøjede Knæ for Kongen; han kunde ikke faa sine Øjne fra den statelige Monark, som han havde tænkt saa meget paa hele Vinteren. Han mindedes ogsaa sin Moder og tænkte paa, at hun ikke fik Kongen at se, men i Stedet for maatte leve paa Højfjældet, og Taarerne traadte ham i Øjnene.

„Naa, hvorfor svarer du ikke?“ spurgte Statholderen, Jens Bjelke.

Saa først tog Ulf sig sammen og svarede Kongen, idet han gjorde Rede for, hvem han var. Han havde jo haft lidt med Stormænd at gøre og hørt meget af sin Moder om deres Talemaader og Manerer, som han nu søgte at efterligne.

„Har du lært Bjørnen mere end det, du nu har vist, at den kan?“ spurgte Kongen, og gav Ulf at forstaa, at han skulde rejse sig op.

„Min Bjørn har lært at brydes,“ svarede Ulf med Huen i Haanden, „— men der er kun een, der kan kaste den til Jorden.“

„Og hvo er det?“ spurgte Kongen, „er det maaske dig selv!“

„Ja, Herre, jeg er Bjørnens eneste Overmand,“ svarede Ulf.

„Da forstaar jeg, at du har dresseret den til at falde for dig,“ lo Majestæten; „thi hvor stærk du end er, saa har du dog næppe Bjørnekræfter.“

Kongen lod nu tre af sine Drabanter hente. De brødes alle med Bjørnen; men ingen af dem formaaede at kaste Bamsen til Jorden. Da sprang Ulf ind paa sin Ven, og straks faldt Bjørnen.

„Der siges, at Bjørnen har 12 Mænds Forstand,“ sagde Kongen, „du maa da mindst være klog for 13, skønt du endnu kun er en Knøs. — Hvad kan jeg gøre for dig?“

„Ak Herre Konge,“ sagde Ulf, „der er tvende Ting, jeg gerne vilde bede Eders Naade om.“

„Og hvad er det?“

„At jeg maa komme i kgl. Majestæts Tjeneste.“

„Det maa du,“ svarede Kongen, „— men hvad mere vilde du saa?“

„Jeg vilde saa inderlig gerne bede om Naade for min stakkels Moder,“ svarede Ulf med saa stor Ærbødighed og Anstand, som det var ham muligt; „hun har maattet tage Flugten for eders Foged, der tror at kunne gøre eders kgl. Majestæt til Behag ved at forfølge hende som Heks, skønt hun intet andet har gjort end

at kurere paa Mennesker og Dyr, saa de, der var kranke, blev karske."

„Hum," Kongen saa sig om i Kredsen, „er der nogen, som kender den Kvinde, her er Tale om?" spurgte han lidt barsk.

„Ja, jeg," svarede Jens Bjelke, „Sorte Gertrud, som hun kaldes af alle, har engang helbredet en Mand af min Slægt, og det skete kun ved Urter, uden nogen Trolddom, derom er jeg forvisset."

Kongen, som var i godt Lune over Tyskernes store Gave, smilede nu venligt og sagde: „Saa behøves ej bedre Vidnesbyrd!"

Derpaa klappede han Ulf paa Hovedet og bad ham være tilfreds; thi nu var det hans kgl. Vilje, at Forfølgelsen mod hans Moder straks skulde ophøre. „Hører I det, Jens Bjelke, I befaler fluks mine Fogeder at lade den brave Kvinde fare i Fred, og skikker Bud til hende derom."

„Tak, eders Naade," raabte Ulf og rejste sig igen fra sin knælende Stilling, „da skal jeg tjene eder alle mine Dage tro og af al Formue." Derpaa vinkede Kongen til Farvel, og Ulf gik ud.

Men da han senere saa Statholderen begive sig ene bort fra Fæstningen, gik han hen til ham.

„Naadig Herre," sagde han, „eders Bud, der skal kalde min Mo'er ned fra Højfjeldet, som hun har taget sin Tilflugt til, behøver blot at tænde et Baal udenfor vor Hytte, saa kommer hun. Det har altid været hendes og mit Tegn, naar den ene ønskede den anden hurtigt hjem. Vor Hytte ligger just saadan, at den kan ses fra næsten alle Fjeldene omkring Dalen, og saa bed eders Bud hilse hende mange Gange fra mig."

„Ja, ja, min Søn; jeg skal huske det," lo Jens Bjelke, saa hans Rustning klirrede, „men meld dig nu straks om Bord i hans Majestæts Skibe, at Kongen ej skal fortryde sin Godhed imod dig."

* * *

Mange Aar efter traadte en Foraarsdag en fremmed Krigsmand, der var kommen langvejs fra, ind i Gertruds Hytte. Det var Ulf. Han havde taget sin Afsked fra Krigstjenesten som Befalingsmand ved Kongens Bueskytter paa Københavns Slot, og hans statelige Skikkelse og Uniform havde vakt Beundring, hvor han var kommen paa sin Rejse gennem Norge. Gamle Gertrud græd af Glæde ved at se og høre, hvor meget hendes Søn havde opnaaet i Verden.

„Men Bamsen som gjorde din Lykke?" spurgte hun, — „hvor er den!"

„Den lever i bedste Velgaaende i en Bjørnegrav paa hans

Naades, Jens Bjelkes Ejendom, Kjeldsgaard," sagde Ulf og lo fornøjet. — „Jeg skal hilse saa meget fra den."

„Men hvordan er den kommen i Statholderens Eje?" spurgte Gertrud.

„— Jo, ser du, det er en indviklet Historie, Hans Naade, Jens Bjelke har faaet den af Kongen, der fik den af de kontorske i Bergen, som havde købt den af mig, — og nu skal du høre, hvordan det gik til, at de kontorske fik den.

„Tak, det ved jeg alt," lo Gertrud fornøjet gennem Taarer, „— for det har Statholderen skikket mig Bud om tillige med din Hilsen og al Underretning om, hvorlunde du var kommen i Kongens Tjeneste." —

Nu blev Ulf hos sin Mo'r hele Sommeren, og da det blev Efteraar købte han en lille Gaard for de Penge, de kontorske havde givet ham for Bjørnen, og som ved heldige Spekulationer, i Mellemtiden var vokset til en ret anselig Sum. Gaarden laa i Nærheden af Bergen og blev kaldt Bjørnelykke, og der boede gamle Gertrud hos Ulf lige til sin Død.

Men endnu lever i de Egne Sagnet om Ulf Bjørnetæmmer, der gjorde sin Lykke hos Kristian den Fjerde.

De, der ypper Klammeri, skal man ikke irritere men ignorere.

* * *

Tidens sorte Pest hedder Misfornøjelse med alt og alle.

Frederik den Syvende og Husmandskonen.

Frederik den Syvende var en Gang kommen til Silkeborg og boede hos Michael Drewsen, Silkeborgs Grundlægger. Saa en Dag kommer der ind paa Drewsens Villa en Husmandskone fra Linaa Sogn og spørger om Kongen. Denne kommer tilstede, og Konens første Udbrud var: „Aa, da er det da farligt, saa tyk som Kongen er!“ Frederik den Syvende indrømmede dette, men forklarede tillige Konen, at saaledes skulde Kongen se ud — „men hvad vil De mig, min gode Kone?“ — „Ja, ser De, Majestjæt, a har en Søn, som skal ind at være Soldat; kan han ikke slippe for dette?“ „Nej, det kan han paa ingen Maade,“ svarede Kongen. „Ja, men,“ vedblev Konen, „a har haft to Sønner, som faldt i Krigen, og nu skal ham, a har, passe Avlingen; min Mand er død for mange Aar siden.“ „Har De to Sønner, som er faldne i Krigen?“ — „Ja, det har a.“ „Naa, saaledes,“ vedblev Kongen, „ja, det er en anden Sag, saa skal han, De har, blive fri. Farvel, Mutter!“ — „Kan a nu ogsaa stole paa, at min Søn er fri?“ spurgte Konen, idet hun vilde til at gaa. „Det kan De“, svarede Kongen „Tak skal Kongen have! Værs'go'! her har a en Rigsdaler, den skal De have, fordi De gav min Søn fri.“ Kongen saa først noget forbavset ud, men for at føje Konen tog han mod Sølvdaleren.

Gamle Folkerim.

Er Solen rød paa Nytaarsmorgen,
det nye Aar vil bringe Sorgen;
er Helligtrekongers Dag kold,
faar Bonden Korn i Skjæp og Sold.
Møder Vincent ($^{22}/_{1}$) med Vejr fin,
da bliver der nok af Korn og Vin;
Som Vejret er paa St. Peders Stol ($^{22}/_{2}$)
i 40 Dage vi maa det toel' (taale).
De 40 Riddere ($^{9}/_{3}$), det maa vi beklage,
de raader for Vejret i 40 Dage.
Møder Joseph ($^{19}/_{3}$) foruden Sky,
da bliver der mange Hæsser i By.
Kan Georgius ($^{23}/_{4}$) Rug dække en Krage,
da bliver der nok at brygge og bage.

F. A. F.

Møder 1ste Maj med Regn,
det er for Bonden et daarligt Tegn.
Faar man mørk Medariadag ($^{8}/_{6}$) at se,
da vil det regne i Uger tre (3).
Hvis St. Olaf ($^{29}/_{7}$) møder med Regn,
det er intet heldigt Tegn.
Er Laurentius ($^{10}/_{8}$) foruden Sky,
Vintersne vil sig melde i By.
Er Vejret smukt Bartolomæi Dag ($^{24}/_{8}$),
bliver Som'ren lang, Vint'ren svag.
Er Nætterne før Mikkelsdag ($^{29}/_{9}$) klare,
bliver Vinteren streng, tag dig i vare.
Er Vejret pænt paa Juda Dag ($^{28}/_{10}$),
Sne i Jul er en sikker Sag.
Møder Mortensdag ($^{11}/_{11}$) med Regn,
paa mild Vinter er det Tegn.
Har Juleaften mange Stjerner,
vil Høsten give Straa og Kjerner.

Ved *Svend P. Jensen.*

• J. C. Eriksens Sundhedslikør •

Styrkende for Fordøjelsesorganerne og Nervesystemet.

Sikkert virkende!

Et Forsøg overbeviser Dem!

Bemærk!
Blandes i **koldt, kogt** Vand.

Forlang vor Brochure!
Faas overalt!

En gros: J. C. Eriksens kemiske Fabriker A/S — Fredericia.

— Hvad er det for en Avis, Du læser?

— Det er „Avertissementstidende“.

— Avertissementstidende! Det Blad kender jeg ikke.

— Hvad! Kender Du ikke „Avertissementstidende“, som ogsaa kaldes „Danmarks Adresseavis“, det er et brillant Avertissementsblad; det følger som Tillæg med „Aftenposten“, „Dagens Nyheder“, „Dagbladet“ og „Nationaltidende“. Jens Olsen ovre i Hannerup fik sin Gaard gennem „Avertissementstidende“, hvori den stod averteret, og han fik den tilmed til godt Køb. Jeg selv har faaet mig en Hest gennem „Avertissementstidende“; men det sjoveste er dog, at Lars Hansens Malkepige fik sig en Mand fra Bladet, for der er ikke faa Ægteskabstilbud i det. Og sikke „Tjenester“, der staar i det!

— Det var Pokkers; jeg har nogle Høns og Gæs, jeg gerne vilde af med. Skulde jeg prøve at falbyde dem der?

— Ja, det skulde Du rigtignok; Bladet udgaar i over 80,000 Eksemplarer og kommer hele Landet rundt, saa Du kan ikke avertere et bedre Sted end i „Avertissementstidende“. Bladets Kontor er: Ved Stranden 18, København.

Lille Jenny

Mo'r var gaaet ud for at hænge Tøj op, og lille Jenny var alene i Køkkenet. Lille Jenny var fire Aar og havde store blaa Øjne. Nu stirrede de uskyldigt fromt omkring. Det var ikke ofte, Jenny fik Lov til at være i Køkkenet, og nu følte hun sig saa stor, saa stor.

Som hypnotiseret stirrede hun paa Spisekammerdøren.

„Syltetøj, Mo'rs Syltetøj", mumlede hun og fik pludselig forfærdelig travlt.

Forventningsfuld rejste hun sig paa Tæerne og holdt Balancen ved at støtte sig med den ene Haand til en stor, blaahvid Krukke.

„Mo'rs Syltetøj, Mo'rs Syltetøj", lød atter Jennys Barnestemme, og den anden snavsede Haand straktes i Vejret.

Men den kom ikke længere end til Krukkens Rand. Thi se! Ved Siden af Krukken stod en Flaske, en meget hemmelighedsfuld Flaske. Den var kantet og tyk og havde en kort Hals.

Med Fare for at gaa paa Hovedet greb Jenny om Flasken med begge Hænder, og et Øjeblik efter var hun nede og sad saa paa Gulvet med Flasken mellem Benene. Proppen havde hun faaet af, og en dejlig Vædske, sød som Sirup, hang klæbrigt ved hendes Hænder, Mund, Næse og Kinder.

Hun vaagnede først til Bevidsthed om den onde Verden med „Dada" og Skammekrog, da Esthers forfærdede „Mo'r! Mo'r! Jenny spiser Nutranolen", lød i hendes Øren.

Mo'r stormede ind.

„Men Gud, Barn! Nutranolen! Esthers Nutranol for Tuberkulose! Du kan jo dø, Barn! Skynd dig, Esther, hent Svampen, vi maa øjeblikkelig hen til Lægen. Og raab til Fa'r, at han skal spænde for.

Dr. Jensen i Skovshuse tog Sagen meget overlegent.

„Hvad er det? Har Barnet drukket Gift eller slugt en Knappenaal."

„Nej, ikke en Knappenaal, hun har spist af sin store Søsters Medicin", kom det halvt hulkende fra Moderen.

„Maa jeg se Flasken?" bad Doktoren.

Jennys Moder rakte ham Flasken. „Barnet har halvt tømt den", snøftede hun.

Men et bredt Smil gik over Doktorens Ansigt.

„Det er jo **Carls Nutranol,** lo han. Lad De bare Deres lille Pige tømme hele Flasken, det har hun saamænd kun godt af."

„Men er Nutranol da ikke for Tuberkulose?"

„Jo, det er sandt nok. Carls Nutranol er det bedste Fedningsmiddel, tuberkuløse Mennesker kan bruge. Men det er ikke alene for Syge. Smaafolk som Deres lille Jenny her, der ikke fejler noget, har særdeles godt af det. Det er et af de fortrinligste Ernæringsmidler, som overhovedet findes. Alle, smaa og store, Børn og Voksne, der er underernærede, burde daglig bruge Carls Nutranol.

Et Øjeblik efter kørte Vognen igen. Men nu sad Jenny triumferende paa det forreste Sæde ved Siden af Faderen — med Nutranolflasken i begge Hænder.

Broderier
i
Venetiansk-
Fransk-
Engelsk-
Kulørt- og
Fladsyning
Hedebo
Kunstsilke
Moll og
Bobinet
osv.

Broderier
i
Hardanger
Gittertyl
Klostersyn.
Korssting
Stramaj
Aldjava
Filt
Klæde
Silke
osv.

Broderier

til

en gros Priser

Gratis sendes enhver, der til Porto og Emballage indsender 10 Øre i Frimærker, vort nye i farvetrykt Omslag udkomne rigt illustrerede Katalog indeholdende ca.

500 Broderier og Haandarbejder

udførte efter originale Tegninger af nordiske Kunstnere og passende for ethvert Hjem. Arbejderne forsendes til en gros Priser direkte til Private paa Land og i By enten færdigsyede eller paategnede med Tillæg af alle 1ste Klasses Materialer, saa enhver let kan fuldføre dem. — Kataloget vil være en udmærket Vejledning for alle Husets kvindelige Medlemmer ved Anskaffelse af enhver Art af moderne Haandarbejder baade til Pynt og Nytte, enten til Festgaver eller til eget Brug. — Vil De sikre Dem Kataloget, bør De skrive til

A/S Haandarbejds-Magasinet

Østergade 32, København. Tlf. 9868

Om Stjernetyderiet.

I gamle Dage nød Astrologien eller Stjernetyderiet stor Anseelse, idet man gik ud fra, at hvert Menneskes Skæbne stod skrevet i Stjernerne. Det kom blot an paa at kunne tyde denne Skrift rigtigt, og dette blev jo Astrologernes Sag. Disse paastod nemlig at kunne stille ethvert Menneskes „Nativitet“, d. v. s. udlede de bestemmende Stjerners indbyrdes Stillinger samt udtyde dem. Det eneste, de forlangte opgivet, var Fødestedet og Fødselsøjeblikket. Først fandt man saa „Horoskopet“, det Punkt i Solbanen, som paa den Tid netop var i Opgang. Ud fra dette Punkt delte man Solbanen i 12 lige store Dele, de saakaldte „Huse“, og hvert af disse havde sin særlige Planet som „Regent“. Dernæst maatte man beregne, i hvilke Punkter af Solbanen de forskellige Planeter stod paa det opgivne Tidspunkt, og til Planeterne regnedes dengang ogsaa Solen og Maanen. Naar alt dette var udført, og hertil krævedes der jo en ikke ringe Indsigt i Astronomien, gik man over til Opgavens sidste og interessanteste Del: Forudsigelsen af Vedkommendes Livsskæbne.

Astrologien ansaas for en Erfaringsvidenskab. Ved at sammenligne en Mængde Menneskers Levnedsløb med Stjernernes Stilling paa de Tider, da afgørende Begivenheder var indtrufne, mente man at have faaet Sikkerhed for, hvilken Indflydelse der maatte tillægges de forskellige Planeter. En af disse straaler som en lille Sol og har meget heftigt og lidenskabeligt i sit funklende Lys — det er Venus. En anden, Mars, ligner en Blodsdraabe. Der er noget roligt, majestætisk over Jupiter, hvorimod den blege, gustne Saturn gør et uhyggeligt Indtryk, og Maanens blide Straaler bringer Fred og Ro over Sindet. Venus og Jupiter ansaas for gunstige, Mars og Saturn for ugunstige, medens Solen, Maanen og Merkur kunde være snart det ene og snart det andet, hvilket maatte bero dels paa deres „Aspekter“, Vinkelafstande, dels paa deres Plads i „Husene“.

Naar Spaadommen ikke gik i Opfyldelse, kunde den uheldige Astrolog i Reglen undskylde sig med, at Fødselsøjeblikket ikke var opgivet ham med tilstrækkelig Nøjagtighed, og i ældre Tid, da Urene var meget mangelfulde, var det naturligvis vanskeligt at angive det rigtige Klokkeslet, men paa dette var hele Undersøgelsen jo bygget. Naar Spaadommene virkelig gik i Opfyldelse, blev dette aldrig betragtet som en Tilfældighed, men tværtimod som et Vidnesbyrd om Astrologiens Fortræffelighed, og man forstaar, at denne

Det Forenede Dampskibs-Selskab.

Aktieselskab.

Direkte Befordring mellem

KJØBENHAVN—NEW-YORK

med de store hurtiggaaende **Dobbeltskrue-Dampskibe**

OSCAR II, HELLIG OLAV, UNITED STATES

og den i 1913 nybyggede 12,000 Tons store Dobbeltskrue-Damper

FREDERIK VIII.

Alt **nyt** og **moderne** indrettet. — **Elegante** og komfortabelt udstyrede **Kahytter.** — Separatkamre i **3die Klasse** for 2, 4 og 6 Personer. — Store, vel ventilerede Spisesaloner og Opholdsrum.

Fortrinlig **dansk** Kost. — **Dansk** Betjening og Besætning. — Elektrisk Lys overalt. — **Traadløs Telegrafstation** i alle Skibene.

Skriv efter vore illustrerede Haandbøger med Indvandringslove og engelsk Tolk, som tillige med Prislister, Kort og Fartplaner tilstilles **gratis.**

Billetter udstedes til alle Punkter i **Amerika, Kanada** og **oversøiske Pladser.**

Skriv til

Passager-Afdelingen,

Kongens Nytorv 8,

Kjøbenhavn K.

Telegram-Adresse **Hekla** ═══ Telefon 4700

eller til Liniens befuldmægtigede Agenter i Provinserne.

„Kunst" især ved Hofferne blev plejet med megen Omhu. Fyrsternes Skæbne var jo tillige Rigernes Skæbne, og alle Fyrster havde derfor deres Hof-Astrologer, hvis Hverv det var at forudsige kommende Begivenheder.

Især gjorde det et stærkt Indtryk paa de store Folkemasser, naar en astrologisk Spaadom om et Menneskes Død virkelig gik i Opfyldelse til fastsat Tid, et Tilfælde, som adskillige Gange er indtruffet. Det berettes saaledes, at den romerske Kejser Vitellius, der hadede Astrologerne, fastsatte en Frist, inden hvilken de havde at forlade Italien; men Astrologerne svarede ham med Plakater paa Gadehjørnerne, at Kejseren allerede inden denne Frists Udløb havde at forlade Jorden! Og i Virkeligheden: før Tidens Udløb laa Kejseren i Graven. I flere Tilfælde af denne Art ligger den Antagelse nær, at Vedkommende er kommen af Dage f. Eks. ved Giftmord paa Astrologernes Foranstaltning. Men alene den stærke Sindsbevægelse har vel ogsaa ofte gjort det umuligt for den, hvem Spaadommen gjaldt, at overleve det skæbnesvangre Tidspunkt, der betegnede Dødstimen; han er da død af Skræk. Astrologen har dræbt ham.

Ingen Regent har holdt mere paa Stjernetyderiet end Ludvig XI af Frankrig. Bestandig maatte han have en Astrolog ved sin

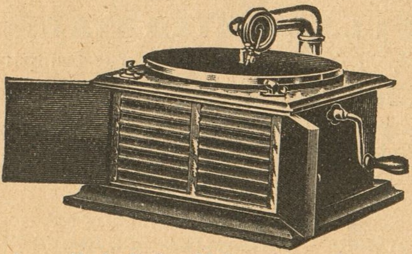

Vil De købe

et **Musik-Instrument**, og vil De have Værdi for Deres Penge, saa henvend Dem til os, vi fører Lager af samtlige Musik-Instrumenter: *Gramophoner, Beka-Plader, Violiner, Mandoliner, Gitare, Banjos, Lutter, Zithere, Occarinos, Node-Pulte, Metronomer, Stemmefløjter, Nodemapper, Pikkoloer, Fløjter, Klarinetter, Kornetter, Trompeter, Kastagnetter, Tamburiner, Klokkespil, Jagthorn, Posthorn, Spejder-Signalhorn af Kobber og Messing, Trækharmonikas, Mundharmonikas, selvspillende Spilledaaser, Strenge til alle Stryge-Instrumenter.*

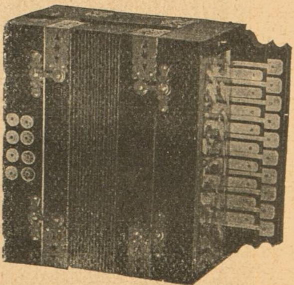

☞ Vort Værksted er Skandinaviens største, vi reparerer alle Instrumenter. ☜ ☜

Forlang Katalog og Pristilbud.

Columbia Phonograf-Magasin, Kbhvn.
Gothersgade 27. — Tlf. 8586.
Filial: Falkoner-Allé 43 (Tlf. Godth. 128) og Amagerbrogade 126 (Tlf. Amager 1061).

Opsæt Bryllupppet

til De har faaet sidste Tilbud fra

Københavns Møbelmagasin

Tlf. 7997. POUL RASMUSSEN Tlf. 7997.

8, Vestervold 8 (Ny Rosenborg)

2 Minutter fra Raadhuspladsen, 5 Minutter fra Hovedbanen.

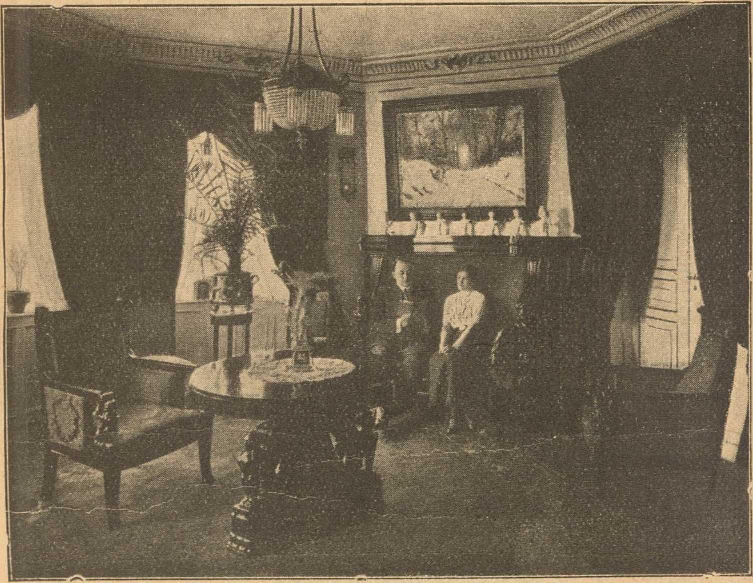

Chr. VIII. Møblementer med Silkebetræk fra 400 Kr.

Stilfulde Herreværelser fra Kr. 247 til Kr. 800.

Chesterfield Møblementer fra 600-1000 Kr. | Chr. VII Dagligstue-Møblementer fra 500 Kr.

Altid 300 forskellige Møblementer paa Lager.

1 Mah. pol. Dagligstue.
1 Egetr. Spisestue ....
1 Mah. pol Soveevær...
1000 Kr.

Elegant Dagligstue......
Egetræs Spisestue......
Birketræs lak. Soveevær ..
521 Kr.

Egne Værksteder. **10 Aars Garanti.** **Originale Tegninger.**

Danmarks største og billigste Møbelmagasin.

Vore Priser er udenfor al Konkurrence.

— Møblerne forsendes fragtfrit overalt. —

Side. Engang havde han sin Astrolog mistænkt for at have bestukket Stjernerne og saaledes forvoldt et Menneskes Død. Kongen lod da Astrologen hente, men havde forinden givet sine Tjenere den Ordre, at de paa et Vink af Kongen uden videre skulde kaste Astrologen ud af Vinduet. Den snu Hofmand havde imidlertid mærket Uraad, og da Kongen med forstilt Venlighed spurgte ham, om han nu ogsaa vidste, hvornaar han selv (Astrologen) skulde dø, gav han efter en kort Betænkning til Svar: „Nøje ved jeg vel ikke Tiden, men ved at stille mit Horoskop fandt jeg, underligt nok, at jeg skulde dø 3 Dage før Deres Majestæt.“ Det behøver næppe at tilføjes, at Astrologen ved denne Aandsnærværelse reddede sit Liv.

Den navnkundigste af alle Astrologer var Nostradamus, Livlæge hos Karl IX af Frankrig. Han var Stjernetyder hos Katharina af Medici. Først i 44 Aars Alderen begyndte han at optegne sine Profetier, og paa en i Sandhed vidunderlig Maade indtraf en Mængde af hans Spaadomme, f. Eks. Henrik II's Død (af et Saar) 1550, Carl I's Død i England 1649 samt

---

Høre=

Apparatet **Acousticon**, som anbefales af talrige Læger, er Verdens bedste. – Kan nu indstilles i 6 forskellige Styrkegrader. Mod Efterligninger advares. – Øre-Massage Apparatet **Massacon** (der udlejes), helbreder Susen for Ørerne og Døvhed. Katalog gratis. Eneforhandler for Danmark **H. Demant,** Vesterbrogade 22. København. V.

„Kreatur-Forsikrings-Foreningen for Kongeriget Danmark“

stiftet 1859, yder **fuld Erstatning** ved Hestes og Kvægs Død samt ved Ulykkestilfælde, som medfører øjeblikkelig Nedslagning; endvidere for Heste **Halvdelen af Forsikringssummen + Levningerne** ved Sygdomme, som medfører Nedslagning, og **mindre Erstatninger** ved formindsket Brugbarhed. Forsikring mod Kvægtuberkulose kan indbefattes. Anmeldelse sker ved Henvendelse til Deres Dyrlæge eller til Hovedkontoret, Vestre Boulevard 34, 2. Sal, København B. Telefon Central 3970. — Særlig Afdeling for større Landbrugsbesætninger. — **Hingsteforsikring.**

Guldmedaille Bryssel 1897.

Guldmedaille paa Verdensudstillingen i Paris 1900.

BARNÄNGENS BLÆK

er

det bedste.

Iste Klasses Guldmedaille Bryssel 1895.

Guldmedaille Stockholm 1897.

Prisbelønnet i Moskva 1872, København 1872, London 1873, Wien 1873, Paris 1874, Moskva 1882, København 1888, Melbourne 1889, Chicago 1893, San Francisco 1894, Nishnij-Novgorod 1896 Tennessee 1897.

Faas i enhver Bog- og Papirhandel i Danmark.

Hjulbøre

i 40 forskellige Typer.

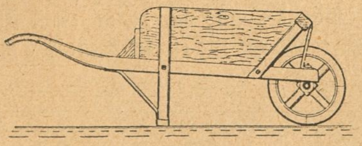

Fabrikken Darup, Tlf. Roskilde 275.

Skriv efter illustr. Prisliste Nr. 3, der sendes gratis.

SYmaskiner i største Udvalg til ethvert Brug, *Fagmands Garanti. — Ingen* Agenter. *Ingen* Filialer, derfor *billigst i Danmark. — Skriv straks* og forlang stor illustreret Prisliste, indeholder *alt* om Symaskiner, *sendes gratis.*

G. J. Olsen, København,
Nikolajgade 4, v. Østergade.

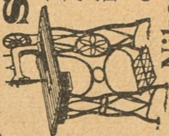

Billig Sæbe.

Alt bliver dyrere. Man har den Pligt at spare, hvor man kan. Vask og Rengøring koster mere, end man tidt tror. De kan spare ikke saa faa Kroner om Aaret ved at bruge **Affalds Marseille-Sæbe til 10 Øre Pd.** Den skummer og renser fortrinligt og kan anvendes baade til Vask og Rengøring. Den forsendes i Kasser med **30 Pd. Sæbe for 3 Kr.** Skriv straks til

M. Olsens Fabrikker

Købmagergade 65. København K.

den Bemærkning, at der med 1792 vilde indtræde en Fornyelse af Aarhundredet. Som bekendt daterer den franske Republik sig fra 1792. Nostradamus døde 1566.

Tycho Brahe, som i sin Ungdom syslede meget med Astrologien, var dengang dristig nok til i latinske Vers, som han opslog paa Akademiet i Rostock, at forkynde den tyrkiske Sultan Solimans Død, og — Sultanen døde virkelig et Par Dage før den Maaneformørkelse, der skulde have fremkaldt hans Død. Herved fejrede Tycho Brahe sin første Triumf som Stjernetyder. Senere lagde Astronomien, den sande Stjernevidenskab, Beslag paa hans Kræfter, og det var nærmest med Uvilje, at han adlød Frederik II's Befaling om at stille Nativiteter for de nyfødte Prinsesser samt agte paa alle himmelske Forvarsler, som kunde faa Betydning for Land og Rige.

Vi Nutidsmennesker har vel oftest et Skuldertræk eller et medlidende Smil tilovers for de gamle Tiders Overtro. Vi lever i Tvivlens Tidsalder. Men lad os endelig ikke glemme, at ogsaa Tvivleren tror. Livet vrimler af Mysterier baade om og i os. Man driver Tvivlen ud i dens yderste Konsekvenser og ender med at gøre det tvivlsomme tvivlsomt. Det gaadefulde vil stadig udøve en mægtig Tiltrækning, og hvad er vel mere gaadefuldt end Fremtiden? Hvor interessant vilde det ikke være, om man ved Stjernernes Hjælp virkelig blev i Stand til at løfte en Flig af Fremtidens Slør?

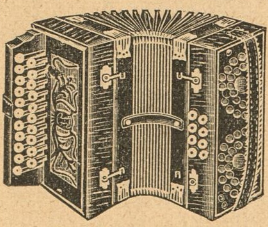

Stor Nyhed!

Vi forsender mod Efterkrav vore gode og billige

Wiener-Harmonikaer

Disse koster med:

Taster	Basser	Kor	Messingstemmer	Staalstemmer
10	2	2	Kr. 4,50	Kr. 5,50
10	4	2	» 5,50	» 6,—
21	4	2×2	» 9,—	» 11,—
21	6	2×2	» 10,—	» 12,—
21	8	2×2	» 11,—	» 13,—

Porto 1 Kr. Katalog paa Forlangende gratis og franko.

HERFELD & Comp. i Neuenrade Nr. 90, Tyskland.

DET METRISKE SYSTEM.

N. C. Rom har udgivet følgende fortrinlige Vejledere:

Metermaalet i Dagliglivet, af N. Nielsen og A. J. Gejlager. Pris 15 Øre. — **Borups Meter- og Pristabeller,** med Prisomsætninger fra gl. til nyt Maal og Vægt. Pris 50 Øre.

Disse Bøger faas i alle Boglader.

A/s Dansk Folkeforsikringsanstalt

(statsanerkendt og statskontrolleret).

- Ingen Lægeundersøgelse. -

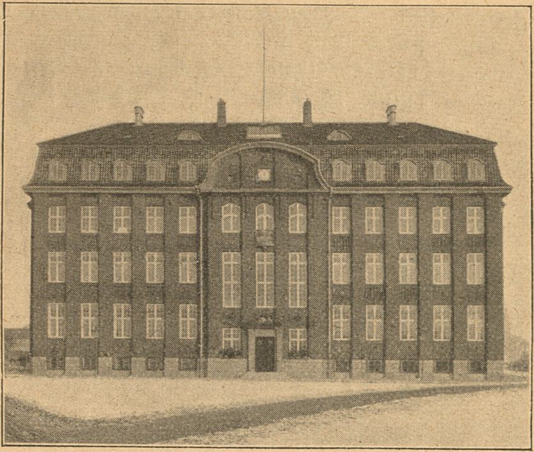

Præmien opkræves hver Uge.

Anstaltens Ejendom.

Danmarks ældste og største Folkeforsikringsselskab.

BEGRAVELSESFORSIKRING

LIVSFORSIKRING

med Udbetaling i levende Live.

SPAREKASSEFORSIKRING

OG

KONFIRMATIONSFORSIKRING

(Bonusfond: Ialt henlagt 887,000 Kr., heraf udbetalt ca. 447,000 Kr.)

Samlede Garantimidler:

ca. 11 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringssum:

ca. 54 Millioner Kroner.

HOVEDKONTOR:

Anker Heegaardsgade 13. København B.

Repræsentanter i alle Provinsbyer og de fleste større Stationsbyer.

Saaledes gaar det til, at Astrologien endnu blomstrer hist og her i vort civiliserede Samfund. I London lever der en Professor Tokal, som reklamerer i stor Stil for Astrologi, Okkultisme og Spiritisme, og som har vundet et vist Ry ved nogle heldige Forudsigelser. Da han saaledes for mange Aar siden stillede den senere saa bekendte franske Officer Dreyfus' Horoskop, fremgik det heraf, at hans Uskyld skulde komme for Dagen allerede før Udgangen af 1906. En anden Gang saa han „af Stjernerne" en fattig Piges Hjerteanliggender og forudsagde, at hun skulde blive meget rig, hvilke maatte forekomme alle højst usandsynligt, men — to Aar senere ægtede hun en Millionær. Denne Professor stiller Horoskop for alle, der søger hans Bistand, og han gør det uden Vederlag, men tilbyder imod en ringe Betaling at lære andre denne Kunst, skaffe sig Oplysning om tro og falske Venner, hykleriske Bekendte, farlige Fjender m. m. I Paris er der fra Nytaar 1913 begyndt at udkomme et astrologisk Tidsskrift „L'Influence Astrale". I Wien oprettedes for faa Aar siden en Forening for Stjernetyderi under Ledelse af Hofraad v. Sauer Czaky som Præsident og Baronesse Hamar som Vicepræsident. I Berlin er der nylig opstaaet et lignende moderne Orakel, nemlig et „Videnskabeligt Institut for Grafologi, Astrologi og Okkultisme", hvor man for en Bagatel af 3—8 Mark faar et kortfattet Udtog af Horoskopet, for 10—25 Mark et udførligere og for 300—500 Mark de fuldstændigste Anvisninger for hele Levetiden.

?!? Vil De have en Annonce ?!?

anbragt i et eller flere Dag- eller Ugeblade, faar De mest ud af Deres Penge ved at henvende Dem til et Bureau, som uden ekstra Udgift for Dem, sørger for, at Deres Annoncer anbringes paa Pladser, hvor de virkelig læses. — **Sigurd Hildebrandts Annoncebureau,** Nyhavn 38, København, (Specialitet: Provins- og Landbrugsreklame) ekspederer gratis Annoncer til alle Blade til disses originale Priser. Paa større Annoncering leveres omgaaende Overslag og indrømmes stor Rabat.

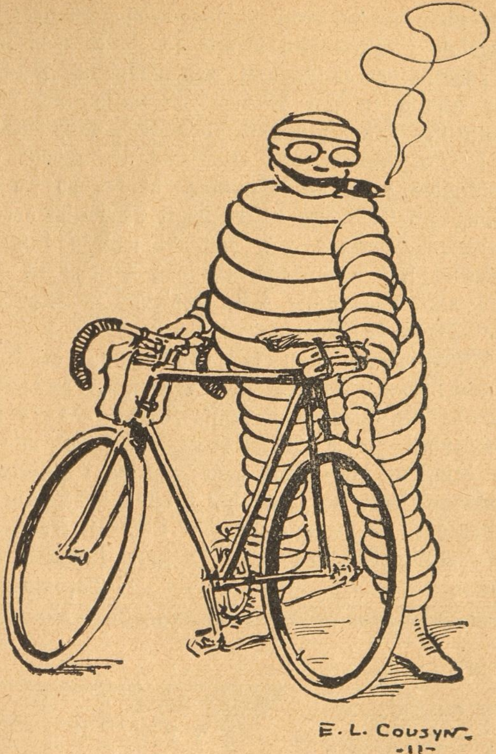

Michelin Cykleringe

er Verdens bedste!

Man skal aldrig betale en Vare, før man ser den; thi ellers ved man ikke, hvad man faar. Gaa derfor, naar De skal købe Dæk og Slanger, til den nærmestboende Mekaniker og Cyklehandler. Naar han raader Dem til at købe **Michelin-Dæk**, fordi de er **stærkere** og **smidigere** end noget andet Dæk, saa ved De, der staar en Fagmands Erfaring bag Ordene. Han vil ogsaa kunne sige Dem, at **Michelin røde Slanger varer længst**. Michelin er **Opfinderen** af det aftagelige Cykledæk og Michelins Navn staar tydeligt baade paa Dæk og Slanger.

☛ Michelin fører en **kongelig** Kvalitet til en **folkelig** Pris.

Man maa undres over, at sligt endnu kan finde Sted, thi det meningsløse i Astrologien maatte jo, skulde man synes, staa klart for enhver, der er begavet med almindelige Forstandsevner.

Naar nemlig en stor Mængde Mennesker, ved hvis Fødsel de mest forskellige Stjernestillinger fandt Sted, gaar samme Skæbne i Møde, f. Eks. drukner ved et Skibs Undergang, maa man heraf fornuftigvis drage den Slutning, at der ud fra en bestemt Stjernestilling ikke lader sig udlede noget paalideligt angaaende det enkelte Individs Skæbne. Og omvendt naar Stjernestillingen i Fødselsøjeblikket skal være afgørende med Hensyn til Menneskets Levnedsløb, maa de samtidig fødte Individer jo ifølge Astrologien gaa samme Skæbne i Møde.

At Stjernetyderiet bedst har udviklet sig i det Aandsmørke, der hvilede over Jorden hele Middelalderen igennem, er forstaaeligt. Dog udtalte allerede den berømte italienske Digter Dante ved Aaret 1300 Forbandelse over Astrologerne og sagde med mesterlig Ironi om dem, at disse Folk gaar omkring i Helvede med omdrejede Hoveder, fordi de, som her i Livet vilde forudse alt, nu bestandig nødes til at betragte Fortiden i Stedet for Fremtiden.

Vore moderne Stjernetydere fortjener saamænd ikke nogen bedre Skæbne.

Torvald Køhl.

Det er billigere at købe god Sæbe end at købe nyt Tøj.

LUNA MARSEILLE SÆBE
drøj og mild

DIAMANT KRYSTAL SÆBE
fineste bløde Sæbe

DIAMANTSTØV
selvvirkende Vaskemiddel giver en snehvid friskduftende Vask

Enefabrikanter:
C. Loehrs Fabriker
Fredericia.

Denne Bog sendes gratis!

Hvis De mener, De har Brug for denne Bog, saa send os et Brevkort, og den bliver straks sendt Dem gratis.

Lad os sende Dem vort store Hovedkatalog paa 224 Sider med over 3200 Illustrationer. Det er den bedste Raadgiver, naar De skal købe Husholdningsartikler, Værktøj, Knive, Staalvarer, Pletvarer, Lædervarer, Uhre, Kikkerter, Musikinstrumenter, Piber, Jagtbøsser, Cykler og Cykletilbehør.

Enhver Ting, en Mand, Kvinde, Dreng eller Pige har Brug for, kan De finde i denne Bog. Over 4000 forskellige Artikler vil De finde nøjagtig beskrevet og — — med Angivelse af Prisen. — —

IMPORTØREN A/S

St. Pederstræde 28. København K.

Undervisning i
Automobilkørsel.

TAXAMOTOR-TEKNIKUM.

Stoltenbergsgade 1, København B. — Central 1145.

— Største autoriserede Køreskole i Danmark. —

Undervisning for Damer og Herrer
(Hold eller Enetimer).

Uddannelse af Droskechauffeurer, Privat- og Varevognschauffeurer.

Skolen modtager Elever hele Aaret.

Forlang Tilbud.

Følgende fortræffelige
Børnebøger

faas i alle Boglader:

De rigtige gamle Molbohistorier. Med Tegninger af Poul Steffensen. 1. og 2. Samling à 0,50.

Carl Ewald: **Don Quixote og Sancho Pansa.** Fortalt for Børn. Med Tegninger af Rasmus Christiansen og med Benyttelse af Tegninger af Vilh. Marstrand. 1,00.

Marie Henckel: **En Nyboderdrengs Hændelser.** Fortælling for Ungdommen. Med Illustrationer tegnede af Luplau Janssen. 1,00.

Emanuel Henningsen: **Børnenes Jul.** Med Tegninger af Poul Steffensen. 1,00.

Emanuel Henningsen: **Fra Eventyrets Land.** Fortalt for Ungdommen. Med farvetrykte Illustrationer. 0,50.

Morbro'r Gunni: **Paa „Columbus-Lyst“** og andre Fortællinger. 6 Fortællinger med Billeder. 0,50.

Mosters Fortællinger. 6 Fortællinger med Billeder. 0,50.

Ingeborg Nielsen: **Dansk Bogstav-Billedbog** med farvetrykte Illustrationer. 1,00.

Uglspejls Historier. Heri berettes om denne Skalks morsomste Eventyr og Historier. Med 54 Tegninger af Lorentz Frølich, J. Th. Lundbye og P. Skovgaard. 1,00

Valdemar Vaaben: **Nisserejsen.** Med farvetrykte Billeder tegnede af Forfatteren. 1,00.

N. C. Roms Forlagsforretning.

PALMA

— den bedste Plante-Margarine —

JA-VO

— den fineste eksisterende Kaffe —

faas overalt i vore autoriserede Udsalg,
hvor Varemærket findes.

INDREGISTRERET-VAREMÆRKE.
J & B
MARGARINE

PRÆMIE-OPGAVE.

40 Præmier udsættes.

1, Et Bogstav. 2, En Flod i Italien. 3, Er nødvendig for at være til. 4, Noget, Israelitterne fandt i Ørkenen. 5, Et Hottentottervaaben.

Forbogstaverne, læst fra oven nedad, og Endebogstaverne, læst fra neden opad, er Navnene paa to gode Husholdningsartikler.

For de rigtige Løsninger udsættes 40 Præmier:

20 Æsker (5 Pd.s) **fineste PALMA-Margarine** og **20 ½ Kilo** (1/1 Pd.) **fineste JA-VO Kaffe.**

Indkommer der flere end 40 Løsninger ialt, foregaar **Præmiefordelingen ved Lodtrækning.**

Løsningerne sendes **inden 1. Maj 1914** under Adressen:

Johansen & Bruun's Præmie-Opgave.

Skindergade 31, 1 Sal, København K.

Smukke Gulve

faar man ved at overstryge disse med **„Unicum“**, et Stof, som langt overgaar, hvad man hidtil har benyttet i lignende Øjemed. Tørrer i Løbet af Natten og giver en straalende Glans

Pris pr. Flaske 125 Øre.

Den bedste og billigste Seletøjssværte, der findes i Handelen, er

„PRIMUS“,

fordi en Blikdunk, indeholdende 3 □ Glas fineste, selvblankende Lædersværte, kun koster 1 Krone.

Buchs Farvefabrik.

Tietgensgade 64. København B. Tlf. 3471.

Middelstandens Sygekasse.

Hovedkontor i København: Nordre Frihavnsgade 30.
Telf. Øbro 2991.

Sygekasssen optager Medlemmer **indtil 60 Aar** uden Kontingentforhøjelse overalt i Danmark og uanset Aarsindtægt. Der ydes Hjælp i **Sygdoms- som Ulykkestilfælde** i 26 Uger. Foruden **kontant Pengehjælp** ydes tillige **Lægehjælp og Sygehuskaution.** — Desuden er Medlemmerne **uden ekstra Betaling** ved Død som Følge af Ulykke forsikret for **500 Kr.** Medlemmerne har **frit Lægevalg.** — Forlang Prospekt. — **Agenter antages.**

Ægte hvid Oportovin,

anbefalet af Læger.

Mrkt.

Pris pr. hel Flaske **2 Kr.**

samt mit øvrige righoldige Lager af **Vine & Spirituosa** i bekendte gode, lagrede Kvaliteter anbefales.

Cognac **Main Dorée,** pr. 1/1 Fl. 1,35, **Special Rom,** pr. 1/1 Fl. 1,35.

Kirsebærvin og andre **Frugtvine.**

Peter Buch's Vinhandel,

Helmerhus, V. Boulevard 13, København B.

Telefon Central 1107.

AALBORG OG A. BRØNDUM & SØN's
AKVAVITTER.

Vejrspaadomme for 1914.

„Mennesket spaar, men Gud raa'er".

Januar: 1.—10. Let Frost. 11.—17. Sne og Kulde. 18.—31. Klar Frost.

Februar: 1.—8. Mildere Vejr. 9.—15. Kulde og Sne. 16.—25. Vekslende. 26.—28. Frost.

Marts: 1.—3. Frost. 4.—13. Blæst og Sne. 14.—23. Mildere og ustadigt. 24.—27. Køligere. 28.—31. Mildere med Regn.

April: 1.—15. Mildt og roligt Vejr. 15.—27. Ustadigt. 28.—30. Køligere.

Maj: 1.—10. Blæst og køligt Vejr. 11—19. Mildere. 20.—31. Regn og mildt Vejr.

Juni: 1.—7. Ustadigt. 8.—23. Smukt Vejr. 24.—30. Regnbyger.

Juli: 1.—5. Regnbyger. 6.—13. Varme. 14.—21. Klart Vejr. 22.—31. Varme og Tordenbyger.

August: 1.—14. Stigende Temperatur med enkelte Regnvejrsdage. 15.—31. Ustadigt.

September: 1.—10. Tørt og mildt Vejr. 11.—16. Blæst og køligere. 17.—25. Ustadigt. 26.—30. Roligere Vejr.

Oktober: 1.—11. Klart og mildt Efteraarsvejr. 12.—22. Køligere med Regnbyger. 23.—31. Klart og koldt.

November: 1.—7. Sne. 8.—20. Storm og Rusk. 21.—30. Kulde og Snebyger.

December: 1.—10. Sne eller Regn. 11.—19. Frost. 20.—25. Sne og mildere Vejr. 26.—31. Klar Frost.

Fineste Kvalitet.

„Singalwatte"
(Ceylon Have The)
Højeste Udmærkelse her i Landet
Importeret af
IVERSEN & LARSEN

Faas overalt.

Bemærk, at **Singalwatte** og vort Firmanavn findes paa hver Pakke.

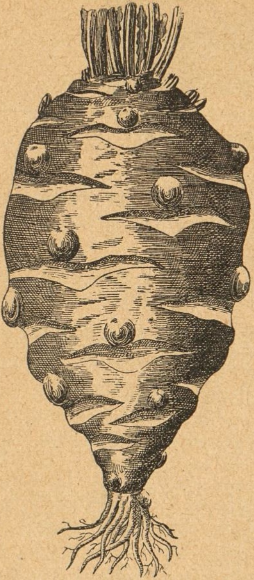

Knudekaal, grøn.

Forlang overalt

L. DÆHNFELDTS

FRØ

— ROEFRØ, MARKFRØ —
URTEFRØ, BLOMSTERFRØ

■ ■

Største Special-Forretning i Frø i Skandinavien. Over 4000 Hektar Land i Kontraktavl i Danmark.

Faas overalt.

WYANDOTTE

er Verdens bedste Vaske- Rense- og Rengørings-middel og Smudsets værste Fjende.

Det er uden Lugt, gift- og clorfrit, sanitært rengørende og desinficerende, er anerkendt af de højeste Sundheds- og Mejeri-autoriteter og Videnskabsmænd i hele Verden, ligesom det har faaet Guldmedaille overalt, hvor det har været udstillet. Leverandør her i Danmark til ca. 700 Mejerier, de fleste Bryggerier, Slagterier, Vaskerier, Hospitaler, Hoteller, offentlige Institutioner og Virksomheder, bl. a. Københavns Vandværk, hvilket vel turde være den bedste Anbefaling for WYANDOTTE.

Til Vask af hvidt Tøj, Uldtøj og farvede Stoffer er det uovertræffeligt, og de sparer de $^2/_3$ Sæbe og al Soda.

Til Rengøring af alle Redskaber findes ikke Magen, og ved Hovedrengøringen gør det Vidundere.

Til Forebyggelse og Opløsning af Kedelsten overgaar intet i Verden det. — Det er det mest fuldkomne Middel til al Vask, Rensning og Rengøring og **Idealet af et Kreaturvaskepulver. Talrige Anbefalinger fra de mest forskelligartede Virksomheder foreligger.** — Prøv det — brug det til alt — De vil blive tilfreds. — Brugsanvisning medfølger. — Alle Oplysninger til Tjeneste.

WYANDOTTE (Indehaver: HUGO OSTERHAMMEL),
Pantheonsgade 10, Odense. — Telf. 2521. — Lager: Frihavnen.

Folkets Almanak for 1914 indeholder:

Aarets Kalender med Markedsfortegnelse for hver Maaned.
Fortegnelse over Markederne i de forskellige Landsdele.
Økonomiske Bemærkninger fra det kgl. d. Landhusholdningsselskab.
Festkalender.
Drægtighedstabel.
Nytaarssol 1914. Digt af *Carl E. Simonsen.*

Onde Magter. Historisk Fortælling af *Marie Henckel.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Stakkels Frithjof. Af *M. Dorph.* Med Tegninger af *Alfr. Schmidt.*
Humoristiske Smaating.
Et uopdragent Menneske. Af *Alexander Svedstrup.* Med Tegninger af *Forfatteren.*
Akkorder. Af *Carl E. Simonsen.*
Bjørnetæmmeren. En Fortælling fra Kristian den Fjerdes Tid, af *Axel Moe.* Med Tegninger af *Resen Steenstrup.*

I Guillotinens Skygge. En Fortælling af *Arkelius.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*
Dilettant-Forestillingen. Af *N. Boesen.* Med Tegning af *Oscar Bojesen.*
For 50 Aar siden. Et Drapa af *Carl E. Simonsen.* Med Illustrationer af *Poul Steffensen.*
Ægteskab. Af *Axel Rasmussen.* Med Tegninger af *Alexander Svedstrup.*
Jul paa Landet i gamle Dage.

Fru Direktøren. Fortælling af *Anders J. Eriksholm.* Med Tegninger af *Alexander Svedstrup.*
Onkel Fedia. Skitse fra Rusland. Ved *N. L.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Stjernetyderen. Fortælling af *Martin Skoubo.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*
Gammel Folketro om Fuglene. Efter Folkemunde ved *S.*
Store-Knuds Frierfærd. Af *Møller Græsdal.* Med Tegninger af *Resen Steenstrup.*
Verdens Undergang. Ved *S.*
Humor.

Anne Marie. Af *Emmy Drachmann.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Tjurspil. Af *Valdemar Kongsdal.* Med Tegninger af *Forfatteren.*
Frederik den 6tes Betragtninger. Digt af *J. S.*
Konen med Æggene. Af *Svend P. Jensen.* **Folketro om Vejret.** *S. P. J.*
Saa vinder den Svend. Ved *J. P. Jepsen.* Med Tegninger af *Resen Steenstrup.*
Sommerdag ved Markhegnet. Digt af *N. Boesen.* Tegning af *Poul Steffensen.*

Ugens Nyheder er Danmarks mest læste Ugeblad.

Ugens Nyheder er et opbyggeligt, interessant, folkeligt, belærende, tiltalende, praktisk Blad.

Enhver Husmoder bør holde

Ugens Nyheder,

derved gavner og glæder hun sig selv, sin Mand, sine Børn og Tjenestefolk.

„Ugens Nyheder“ udgaar hver Uge fra København i et stort 8-sidigt Format, indeholdende 32 Spalter Læsning.

„Ugens Nyheder“ indeholder Artikler til Fremme af aandeligt og materielt Velvære, smaa og store Afhandlinger om mangt og meget, som har Interesse for ethvert Hjem.

„Ugens Nyheder“ bringer ofte Artikler, indeholdende Raad og Vink til Husmødrene.

„Ugens Nyheder“ har tvende Rubrikker, kaldet „Juridisk Raadgiver“ og „Sundhedsraad“. Forespørgsler, henhørende derunder, besvares gratis for Abonnenterne (disse tvende Afdelinger ledes af en anerkendt dygtig Jurist og Læge).

„Ugens Nyheder“ forsikrer sine Abonnenter for 250 Kroner ved Død, fremkaldt ved Ulykkestilfælde.

„Ugens Nyheder“ udgaar saa tidlig fra København, at det om Lørdagen er omdelt over hele Landet. Bladet bliver saaledes en kærkommen Gæst om Søndagen.

„Ugens Nyheder“ koster kun 1 Kr. Kvt.,

Porto iberegnet.

Bestilles hos Posten og i Bogladen.